

Újfolyam

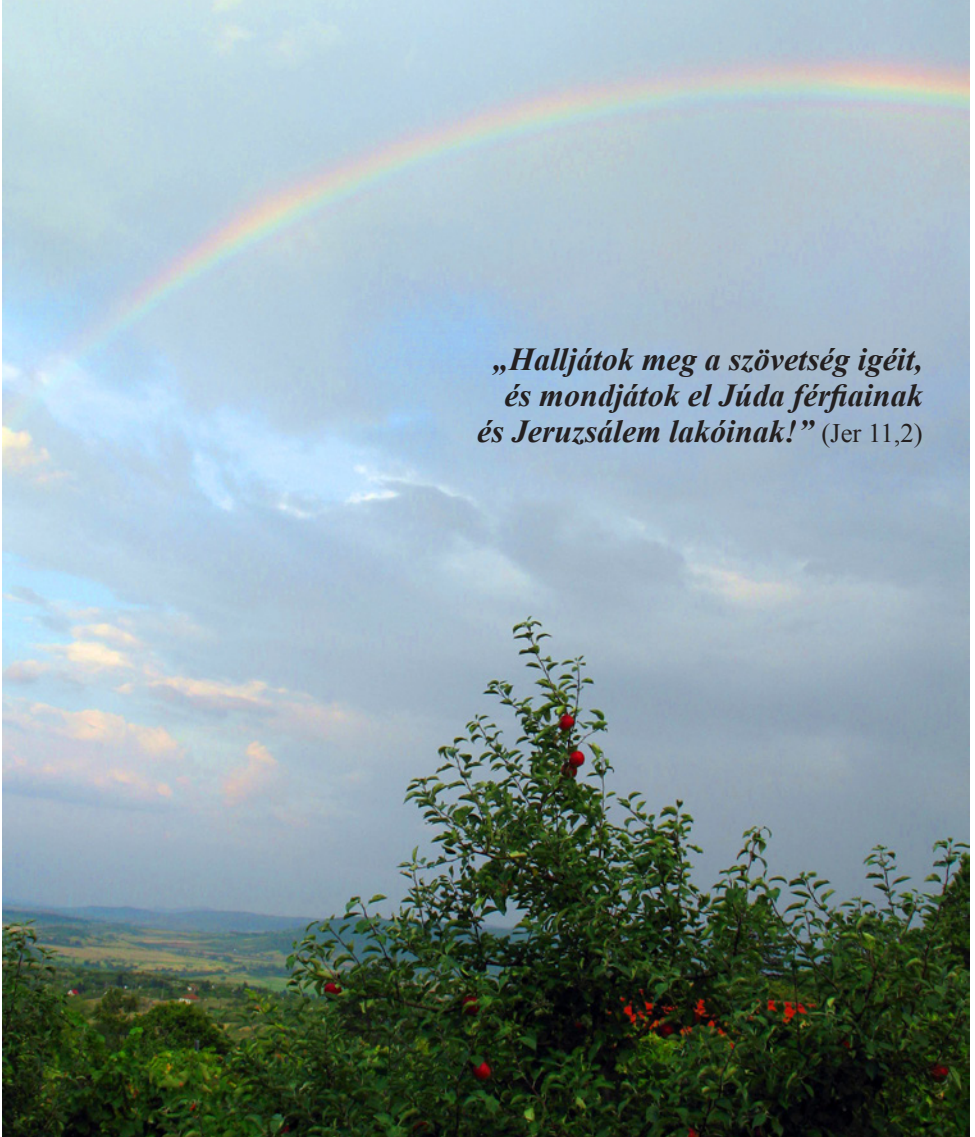
73. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2018. október

*„Halljátok meg a szövetség igéit,
és mondjátok el Júda férfainak
és Jeruzsálem lakóinak!” (Jer 11,2)*

KRISZTUS ÉRTÜNK – MI KRISZTUSÉRT

Különleges nyár van mögöttünk, hiszen egy nagy gyülekezeti hetünk volt Sátoralja-újhelyen 350 résztvevővel. Legyen most más a *Harangszó* bevezetője is! Nem egy rövid áhítattal kezdünk, hanem a gyülekezeti hetünk Igéjével és az arról írt alapgondolatokkal. Ez az írás született meg először, még mielőtt elkezdődött a készülődés a hétre. Olvassuk, akik ott voltunk Sátoraljaújhelyen, hiszen felidéződik általa a heti tanítás, és így, ahogy le van írva, mi sem hallottuk ott! És ajánljuk azoknak is, akik nem tudtak eljönni, hogy részesüljenek a gyülekezeti hét témájában. Szeretettel kívánunk örömteli csodálkozást a szívünkben amiatt, hogy milyen gazdag a Biblia egy sora, és mennyi üzenet van benne! Lehet egy hetet is odaszánni erre és mindennap egy gondolaton elmélkedni.

„Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük. Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg Istennel! Mert azt, aki nem ismert bünt, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

(2Kor 5,16–21)

Bevezető gondolatok

Talán rejtetten, de egyre hatékonyabban és kártékonyabban hat a keresztyénségben a „fogyasztói szemlélet”: hogy alapvetően minden azért van, hogy én jól érezzem magam, hogy engem kiszolgáljanak, hogy megfelelő kínálatból válogathassak a „lelki piactéren”. Isten Szentlelke nem erre hív bennünket! Miközben Isten célja az, hogy az ember emberhez méltó, sőt Őhöz méltó életet éljen, és minden felülről való jóban

részesüljön, elsősorban az önmagunkról való megfélemezés szabadságában, az önmegtagadásban nyerhetjük el mindezt, ráadásként. *„Mert Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”* (2Kor 5,14–15) Reformálni kell a látásunkat, hozzáállásunkat, életmódunkat. Vissza kell térni a bibliai alapokhoz, a „küldetéses szemlélet” vezet ki bennünket ebből a csapdából. Mindent megkaptunk és magkapunk ahhoz, hogy az Úrnak éljünk, és *„Krisztusért járva követségben”* (2Kor 5,20) töltsük be küldetésünket. *„Mert Krisztus szeretete szorongat minket”* (2Kor 5,14), ez az igazi ösztönzés arra, hogy Neki éljünk, és az Ő dicsőítésében szolgáljuk Neki.

Hatalmas kiváltság és egyben felelősség Isten országa polgáraként követségben járni ebben a világban és az egyházban. Az Úr Jézus Krisztus, a királyok Királya, az uraknak Ura követői vagyunk, ennek tudatosítása és megélése napról napra feladatunk. Az Ő képviselői vagyunk, az Ő uralmának követői vagyunk ebben a világban és az Ő népe között is. Akit és amit mi képviselünk,

az nem hasonlítható semmihez, páratlan, nem egy a sok közül, hanem az egyetlenegy. Így van ez a küldő személye és a küldetés tartalma tekintetében is. „*Nekünk adta a békéltetés szolgálatát*” (2Kor 5,18b), és „*ránk bízta a békéltetés igéjét*” (2Kor 5,19). A félelem, a feszültség, a harag, az ellenségeskedés, a háborgás és a háborúskodás, a kibékíthetetlenség, a kiengesztelhetetlenség világában a békéltetés szolgálata, a békéltetés Igéje bízott ránk, s nem a felszínen, hanem a mélyen lévő háborúk legyőzésére. Nagyon világosan körvonalazódik, hogy vagy a harag, a háború, vagy a békesség, a kiengesztelődésközvetítő eszközei vagyunk. Isten gyermekeiként nem lehet kérdéses, hogy mi a mi küldetésünk. Ebben hív megújulásra, gyógyulásra, győzelemre Isten Szentlelke, Igéje által közös hetünkön. Legyünk követői a háborúság, a háborgás, a háború végének mindenütt, ahova küldtünk! Őt és ezt képviseljük mindenütt és mindenkor!

HÉTFŐ: Új teremtés

„*Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.*” (2Kor 5,17)

A régi élet az öndicsőítés világa, az új élet az istendicsőítés, az önmegtágadás világa (vö. 1Kor 5,14–15; Zsolt 40,4; Lk 9,23–25). Az új minőségében és irányultságában is új, a régi elhervadt, az új virágzik, ez az újjáteremtés, az újjászületés csodája Isten kiválasztottai, megváltottai életében. Önmagában semmi kiválóság nem elegendő, ha a szív nem új az emberben, a külső látszat lehet megnyerő, de ha a szívben az öndicsőítés munkál, akkor az a régi természet valósága, és nem ér semmit. Meg kell vizsgálni önmagunkat, hogy mi készlet, mi motivál. Kinek élünk? A kijelentés világos: „*Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.*” (2Kor 5,17)

Itt nagyon fontos megértenünk, hogy nekünk a múltat valóban el kell hagynunk ebben az összefüggésben, és az újat meg kell ragadnunk mindenestül. Keresünk elsősorban az Isten országát kell és az Ő igazságát (vö. Mt 6,33), mert ez felel meg az új teremtésnek, az istengyermeki, Krisztus-követő életnek. Időnk, energiánk, lehetőségeink, anyagi javaink minek a szolgálatában állnak, mire irányulnak? Tegyük mérlegre, hogy mivel foglalkozunk, hogy valóban mi foglalkoztat bennünket. S mérjük fel, hogy milyen csodálatos kiváltság Krisztusban lenni, milyen hatalmas lehetőség ez a teljes életre.

KEDD: Isten munkája

„*Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által.*” (2Kor 5,18a)

Minden emberi hivatkozástól megfoszt minket a kijelentés. Egyszerűen nincs részünk abban, hogy újjá lettünk, ez egyedül

Isten dicsőséges megváltó, újjáteremtő munkája. Éppen ezért minden földi, minden emberi háttérbe kell, hogy szoruljon, el kell róla feledkezni, és bele kell feledkezni Isten csodálatos lényébe, munkájába. Alázatban Istent kell magasztalni, nevét megszentelni, akaratát engedelmesen betölteni: „*Ha tehát feltámadtatok Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol Krisztus van, aki Isten jobbján ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkal! Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve Krisztussal együtt Istenben.*” (Kol 3,1–3)

Csodálatos az, ami történt: Isten megbékéltetett önmagával. Az Úr Jézus Krisztus kereszthalálának céljaként alapvetően az irántunk, bűnösök iránt érzett szeretetét, szánalmát szokták kiemelni. Pedig elsősorban ennek Isten kiengesztelése volt a célja, hiszen Ő a sértett fél és nem mi. A bűnös megbékítése Istennel csak másodlagos cél lehet. A régi gondolkozásmód emberközpontú ebben is, az új pedig istenközpontú, és ez a helyes szemlélet. „Haragszom Istenre” – mennyiszor elhangzik ez a mondat, mintha jogunk lenne erre. Holott ez pont fordítva van: „Isten haragszik rám” – teljesen jogosan. S Ő mégis Jézus Krisztus helyettes elégtételében kiengesztelte önmagát, igazsága és szeretete egyaránt érvényesült. Milyen mély igazság ez, és milyen döbbenetes módon átformálja a gondolkozásunkat Vele és egymással kapcsolatban is.

SZERDA: A mi szolgálatunk

„*Nekünk adta a békéltetés szolgálatát.*” (2Kor 5,18b)

Különösen is fontos és lényeges felismernünk itt azt, amit az apostolon keresztül Isten Szentlelke a szívünkre helyez. A bevezetőben már utaltam arra, hogy hajlamosak

vagyunk a számunkra vonzó és kedves dolgok közül „válogatni”, azokat keresni, kérni, használni, amelyek tetszésünkre vannak. Itt egy olyan „adottságról” olvasunk, mely egészen más, mint amit talán magunktól felismernénk. Isten nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Felemelő felhatalmazás ez, csodálatos kiváltság, ragyogó küldetés arról szólni, hogy Isten jogos haragja nem sújtja le azokat, akiket az Úr Jézus Krisztusban megváltott, mert általa kiengesztelődött, megbékült, és nem haragszik többé ránk, hanem atyai szeretetével áraszt el minket. Mi természetünknel fogva a harag fiai vagyunk, de Jézusért az Ő gyermekei lehetünk. Személyes bizonyágtétellel vallhatunk erről a csodálatos igazságról, és szolgálhatjuk ezt mint boldog emberek: „*Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek.*” (Mt 5,9)

Meg kell vizsgálni az életünket, hogy ez a szolgálat hol van jelen benne. Mit szolgálunk és milyen módon? Felismertük-e, elfogadtuk-e, átvettük-e, gyakoroljuk-e magunkat ebben a szolgálatban? Ez az evangélium szolgálata, a jó hír, az örömhír szolgálata. Sokan keresik a szolgálatukat, hogy vajon mi lenne az, amiben őket használni akarja Isten. Ez egy olyan szolgálat, melyben minden hívő ember részes lehet, mert ez Isten egész népének küldetése. Olyan szépen beszél erről a szolgálatról az ősi prófécia: „*Milyen kedves annak az érkezése, aki örömhírral jön a hegyeken át! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!*” (Ézs 52,7) Természetesen külön kiemelt feladata ez az igehirdetőknak, de a hívő ember szívvel hisz, és szájjal tesz hitvallást kivétel nélkül. Személyesen legyünk a békéltetés szolgálatában járók és természetesen közösségként is. Ez zendüljön ki gyülekezetünkéből!

CSÜTÖRTÖK: Külmisszió

„Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét.” (2Kor 5,19)

Itt a hangsúly azon van, ahogyan végbevitte ezt a Mindenható Isten az Úr Jézus Krisztusban. Ez az örömhír tartalma, titka, csodája, melyről hitvallást kell tennünk. Hatalmas csoda ez: „Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket”, vagyis úgy tekint a megváltottakra, mintha nem lenne bűnük, megbocsátotta azt és elvette, elvetette. Igazzá nyilvánít, megigazít, nem bűneikre néz, hanem Jézus Krisztus helyettes elégtételére, melyben megbüntette a bűnt. Amikor itt az apostol a világról beszél, és így fogalmaz: „nem tulajdonította nekik vétkeiket”, akkor mintegy másik csoportról beszél, mint eddig. Korábban ezt olvastuk: „megbékéltetett minket önmagával Krisztus által.” Egyfelől ez egy általánosítás, másfelől azonban utalás arra, hogy a megbékéltetés már végbement, de vannak még az embervilágból, akik ezt nem ismerik. A kereszten elvégzetetett a váltás, de ennek híre nem jutott el mindenhova. Isten felelőssé teszi azokat, akik már részesültek ebben, hogy legyenek a hírnökei.

Újra Isten népe tagjaira utal Pál, amikor így fogalmaz: „ránk bízta a békéltetés igéjét.” Vagyis a mi feladatunk az, hogy ez az Ige, a békéltetés Igéje eljusson az emberekhez a környezetünkben. Különös felismerni ezt, hogy amit nekünk adott, azt ránk is bízta az Úr. Sáfárai vagyunk a békéltetés Igéjének, melyet nem elásnunk kell, nem megőrizni csupán, hanem kamatoztatni mások életében. Ez a magvetés szolgálata a környezetünkben. Vajon hintjük-e az Ige magvait? Fontos-e számunkra a többi ember, aki még nem hallotta az örömhírt? Mi nem arra rendeltettünk, hogy

„hordóéletünk” legyen, hanem, hogy „csatornaéletünk”. Akkor tudunk jó befolyást gyakorolni másokra, ha kifolyik belőlünk a jó. S itt is nagyon fontos hangsúly jelenik meg, hiszen nem a harag Igéjét, hanem a békéltetés Igéjét bízta ránk Urunk. Milyen jó, ha erről beszélünk hitelesen és megnyerően, őszintén és igazán a keresztrótányával.

PÉNTEK: Belmisszió

„Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg Istennel!” (2Kor 5,20)

Ez az üzenet átadásának módját is elénk adja: a felhatalmazottság tudatában, „mintha Isten kérne általunk”, úgy kell megszólalni és átadni a békéltetés evangéliumát. Azt azonban fontos meglátnunk, hogy itt elsősorban a hívőkhöz szól újra az apostol. Mert a küldetés, mely a világban lévőkre irányul, másfelől az egyházban lévőkre is vonatkozik. A gyülekezeten belül is ez a követség kell, hogy érvényesüljön, hiszen életünk végéig szükségünk van a bűnbocsánatra és a megbékülésre. Ami nagyon

Sátoraljaiújhegyi kápolnabelső

nagy figyelmeztetés, hogy a hívők körében újra megjelenik, megjelenhet a békétlenség kiváltó oka, a bűn, az engedetlenség, mely Isten elleni lázadást, ellenségeskedést jelent. Másrészt pedig Isten haragját vonhatná ránk jogosan, bár Ő már nem önti ki ránk haragját. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ebben az állapotban is rendben vagyunk, éppen ellenkezőleg: meg kell békülnünk újra Istennel, s ennek nincs és nem is lehet más útja, mint a keresztt, az Úr Jézus Krisztus helyettes áldozata, melyre tekintettel megbánjuk és megvalljuk a bűnt, az engedetlenséget, a lázadást Istennel és egymással szemben. Feladatunk munkálni egymás életében ezt a megbékélést a gyülekezetben, nem hagyhatjuk szó nélkül azt, ami ellenségeskedést, háborúságot, háborút jelent és szít. Krisztusért járva békíteni kell!

A gyülekezeti közösségben nagyon nagy hangsúlyt kell fektetnünk erre, mert a Kísértő egyben Szétdobáló is, aki azt akarja, hogy elválasztva legyünk, ha részlegesen is Istentől és egymástól. Ő szítja fel a lázadást, az elégedetlenséget, a keserőséget, a háborgást, a háborúság tüzét. Hát mögötti beszéd, rosszhallás, féligazságok alapján véleményformálás, elkülönülés, felsőbbrendűség, a nyíltság, őszinteség hiánya, nemtörődömség, közömbösség mind-mind az eszköztárából való, s ezekkel szakít el egymástól összetartozókat. Háborgást és háborúságot munkál, nekünk pedig Krisztus követségében a békéltetés szolgálatában kell járnunk. Észre kell vennünk, le kell lepleznünk önmagunkban, és szelíd lélekkel egymásban is azt, ami megrontja a békességet: „*Krisztusért kérünk, béküljetek meg Istennel!*” Nem adhatunk helyet a gonosznak, a jónak kell helyet adnunk!

SZOMBAT: Önazonosság

„*Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.*” (2Kor 5,21)

„Magára vette szennyes ruhámat, / Így békíté meg Istent, Atyámat (...). / Kín, mely őt érte, nekem volt szánva, / De Ő felvitte a Golgotára (...). / Szerelmes szíve szakadt meg értem, / Hogy eltörölje mind, mind a vétkem (...). / Jézus, te drága, mit adjak Néked? / Összetört szívem hozom Elédbe...” (*Erőm és éneke az Úr, 90.*) Felvette szennyes ruhánkat, és ránk terítette igazságának palástját: „*Nagy örömöm telik az Úrban, vig örömrre indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrajja ékszerreit.*” (Ézs 61,10) A kereszten Jézusban minket látott a szent Isten, a feltámadtban is minket lát az Isten mint szenteket. Csodálatos valóság ez, ennek tudatosítása olyan alázatra és egyben olyan felmagasztalásra vezet, mely által helyes önértékeléssel élhetünk valódi krisztusi, keresztyén életet. Mert a mi önazonosságunk titka az Úr Jézussal való közösségünk, a Benne való életünk, melyben Ő van a közepén, Ő körülötte forog minden, Ő ábrázolódik ki bennünk és rajtunk. Örömmel teli, szabad ez az élet, amely megbékélt Istennel, másokkal és önmagával is. Isten igazsága ragyog fel általunk ebben a világban a Krisztusban létünk alapján.

Isten igazsága jelenik meg, nem a mienk, s nem a mi nevünk, hanem az Övé szentelődik meg. Az Ő békessége tölt be, nem a mi békétlenségünk, az Ő dicsősége ragyog fel, nem a mienk. Nem a magunk követségében járunk, hanem az Övében. Nem háborút szítunk, hanem békéltetünk, nem a harag eszközei vagyunk, hanem a kiengesztelődésé. Nem magunknak élünk, hanem annak, akinek szeretete szorongat minket. Ez a boldog, teljes élet küldetése, lehetősége.

Somogyi Péter lelkipásztor

KI A NAGYOBB?

Bizonyágtétel a sátorlajújhelyi hét nyomán

Kisgyermekeknél látni, amint méregetik magukat egymáshoz: ki a nagyobb, az ügyesebb? Ki jár magasabb iskolai osztályba, ki a magasabb, hány centit nőtt az elmúlt időszakban? A nyár végén, amikor hosszabb ideig nem találkoztak, jellemzőek a hasonló kérdések. Ám valljuk be, mi, felnőttek nem sokban különbözünk tőlük, mi is méricskélünk, hasonlítgatunk, elhelyezük magunkat és másokat közösségeinkben, még ha nem is beszélünk róla, a gondolata nem idegen tőlünk.

A sátorlajújhelyi gyülekezeti táborban fogott meg a gondolat, merült fel a kérdés, *ki a nagyobb*, amikor a csoportunk közéletében átvonult egy kis csapat. Csupa kontraszt: az átlagosnál is természetesebb férfiak vezettek kézen fogva kettőt-kettőt, pöttömke óvodásokat. Nagyapai látásmódom már közel két évtizedes, van szemem az ilyesmire, elfog a semmihez sem fogható, jó érzés.

A férfiemberök hatalmas kezeibe belesimulnak a felfelé emelt, picurka gyermekkezek, óvatos, szinte áhítatos a lépés, itt a nagy igazodik a kicsinyhez. A gyerekek fel-felpillantanak a nagy kezek tulajdonosaira, arcukon a biztonságérzet derűs nyugalma. A természetes férfiak, mintha még a levegőt is máshogy vennék, az se okozzon döccenést, annyira finoman lépkednek a rájuk bízott kicsikkel.

Az előbb bemutatott helyzetben fel sem merülhet, ki a nagyobb, ha a testméreteket, életkort, tudást, tapasztalatot hasonlítjuk

össze. Azonban a férfiak viselkedése, arca, egész vonulásuk az én látásom szerint másról is tanúskodott: a nagy mindenben igazodott a kicsihez. Valósággal kicsi akart lenni, hogy mintegy társaként sétálhasson azzal a két csöppszéggel kéz a kézben, együtt három kisgyermek. Ellenpélda jut eszembe. Ideges apuka, anyuka rángatja maga után a gyermekeit, a siettetés szándéka benne van a mozdulataikban, szavaikban. A nagy akarata érvényesül, fizikai fölénye biztosítja, a helyzet ismerete, hogy sietni kell, feljogosítja rá.

SAU egészen más. Ünnepi hét a gyülekezet életében. És elsőrenden ünnep azért, mert hat napra fel függesztettük a köznapot, kiléptünk a megszokott életkeretünk, körülményeink közül. Legtöbbször a nyugalom szigetén éltünk ott augusztus 6. és 11. között. De még inkább ünnep volt a szó szakrális értelmében, mert Istennek szentelhetünk délelőttönként több órát, hallgatva, majd boncolgatva a csoportokban

a hétnek tematikus egységbe foglalt igei magyarázatait. Este pedig az evangelizáció apró részletkérdésekkel nyitotta végtelenül tágra istenismeretünket: *jöjjetek hozzám, figyeljetek rám, hallgassatok rám, én megszabadítalak, hűségem rendíthetetlen* – szólott hozzánk egészen személyesen Isten szava.

Ki a nagyobb? Lehet a kérdésnek aktuális felvetése a tábor szervezésének viszonylatában. Mert nem kevés emberi nagyságról tanúskodott a szolgálók különböző csoportjainak köznapi mércével is nagy teljesítménye:

350 táborlakó, benne 120 gyermek ellátása, mozgatása, programjának lebonyolítása, és mindez olyan nyugalomban, szép rendben, melyet egyházi közösségek rendezvényein kívül máshol még töredéknyi létszámnál sem tapasztaltam.

Ki a nagyobb? Aki a legtöbbet tudta felmutatni csoportjában a hitbéli előmenetelében vagy emberi bölcsességben? Aki a legtöbbet tanult, épült a hét csodálatos alkalmain? Aki az első példa szerinti férfiakhoz hasonlóan gyermekké lett a szeretetadásban, a másik befogadásában? Szabad méricskélnem? Hát nem illik. Az önvizsgálat viszont annál inkább

kívánatos: én mekkora vagyok, úgy, magamban, az élő Isten előtt, most, SAU után?

A záró úrvacsorán a bűnvalló kérdésekre felelő egyéni, csendes imádságok, úgy hiszem, sokunkat megindítottak: *Isten szólít, válaszolj!* És ahogy az úrvacsora végeztével úgy peregtek az egy-egy mondatos hálaimádságok, mint a gyöngyszemek, világossá vált, ki a nagyobb, a legnagyobb: a minket magához ölelő, bűnöket megbocsátó, szerető Isten.

Ez SAU bizonyágtétele. Őrizzük, emlékezzünk rá az elkövetkezendő hetekben, hónapokban!

Széplaki György

ELŐADÁS A BIBLIÁRÓL

A gyülekezet táborában a szemináriumok délutánján az érdeklődők a kápolnában hallgathatták meg Kovács Balázs tartalmas, igen érdekes, tanulságos beszámolóját. Ő a *Bibliái Barangolások* című projekt vezetője, a téma országosan ismert, sikeres előadója. A főleg iskolákban tartott előadásoknak eddig majdnem húszezer hallgatója volt. Aki a részletekre is kíváncsi, elég a nagyszabású missziós feladatvállalás (bib.hu) nevét beütni az internetes keresőbe. A fiatalokat és idősebbeket egyaránt megszólítani kívánó kezdeményezés most újabb lehetőséget ad a Biblia iránt érdeklődőknek: van egy online felület, ahol a Biblia újabb, igen hatékony módszerekkel (tréning) történő tanulmányozása egyénileg is végezhető. Sőt elkészült a témában egy videóanyag is.

A gyülekezet számára tartott előadás a szélesebb korosztályi összetételhez igazodva a *Bib* missziós feladatvállalásának rövid ismertetése mellett elsősorban a Biblia tanulmányozásának gyakorlati kérdéseiről szólt. Így mindenki találhatott benne a maga számára megszívlelendőt. (Magam

is tanúsíthatom: nem kezdő bibliaolvasóként szíven ütött, miként követhetek el hibákat napi igeolvasásomban.)

A legfontosabb kérdéseket az előadó kivetítette, s most a szemináriumról szóló rövid beszámolóban néhányat ezekből kiemelve szeretném bizonyítani, miért volt hasznos számunkra, és lehet hasznos mindazoknak, akik a jövőben az internetes foglalkozás lehetőségével is élnek.

Hogyan olvasd a Bibliát? Mit keresünk a Bibliában? Recepteket az életvitelünkhöz, a sikerhez, térképet az eligazodáshoz? Vagy tükörnek látjuk, amelyben megláthatjuk magunkat, bűneinket, a valódi értékeket és a rajtunk könyörülő Istent?

Hogyan találjuk meg? Elsősorban a döntésekre figyelünk, mert a Biblia szereplőihez hasonlóan nekünk is döntenünk kell: Istenel vagy nélküle kívánunk élni? A nekünk szólóra elsőként a lelkiismeretünk figyelmeztet, de a Szentlélek vezetésével az egész Írás szövegösszefüggésében az elv és a gyakorlati alkalmazás egységbe kerül az életünkben.

Hogyan váltsuk tettekre? (Főleg az előadásban vetített címszavakkal érzékeltetném, kevés magyarázó kiegészítéssel.) *Sorban haladni, egyszerre egy gondolat, legyen probléma, nyitott kérdés* (magunk tegyük fel az olvasottak alapján), *írásos válasz* (próbáljuk meg leírni), *egyszerűen elmondani* (szóban megfogalmazni bárkinek, eltenni magunknak az adott napra: ezt olvastam, rám vonatkozik, ez a lényeg – ez sokszor egy szó szerint megtanult igevers).

Széplaki György

A NYÁR LEGMELEGEBB HETE

Csoportvezetői csokor a gyülekezeti hétről

Börcsök Fruzsina: Baráti körben, a többi ifivezetővel együtt nagy erőbedobással készültünk az idei SAU-s táborra. Mivel én eddig csak résztvevőként voltam jelen ezeken a közös gyülekezeti heteken, kicsit tartottam ettől a mostanítól: vajon hogyan fogok tudni szolgálóként helytállni? (Szerencsére Isten az alkalmatlanokat is fel tudja használni!) A hét folyamán egy csupa lányokból álló konfirmanduscsoportot vezettem, és annyira jó volt látni, ahogy Isten már az első alkalomtól kezdve megáldotta az igei bevezetők utáni beszélgetéseinket! A mi sokszínű kis csoportunkban mindenki kifejtette (és ki is fejtette) a saját véleményét. Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy sokat tanultunk egymástól, és ezért nagyon hálás vagyok Istennek!

Bécsi Tamás és Ági: Először vettünk részt felnőtt csoportvezetőként többgenerációs gyülekezeti héten. Korábban ovisok között szolgáltunk ezeken a heteken, ezért a felkéréskor nem kis aggodalommal és kérdésekkel töltött el, hogy tudjuk-e jól koordinálni a délelőtti beszélgetéseket. De már az első nap megértettük, hogy a félelmeink alaptalanok, felszabadult és őszinte beszélgetéseink voltak. Jó volt megtapasztalni, ahogy csoportunk tagjaival együtt maradtunk az alkalmak után is. Nagy ajándékként éltük meg, hogy olyan

testvéreket ismerhettünk meg, akikkel évek óta egy közösségbe járunk, mégsem tudtunk egymásról. Csoportunknak a szerdai nap rejtette a legtöbb áldást, amit a hétvégi morzsaszedegetésben is mindenki kiemelt. A délelőtti beszélgetésben és a délutáni szemináriumban is olyan bizonyágtételeket kaptunk, amelyek mélyen megérintettek mindannyiunkat. Hálásak vagyunk, hogy nemcsak mi, hanem gyerekeink is sok áldással gazdagodhattak a héten.

Széplaki György: Asszonyom, Anikó a tábor végén összegyűjtött e-mail-címekre „Jócsoport” tárgymegjelöléssel küldte a körlevelet. Hát tényleg nagyon jó csoport volt. Nem okozott gondot a később csatlakozó házaspár befogadása, a korosztálybeli különbségek, a gyülekezethez való kapcsolódás különbsége, intenzitása stb. A megbeszélte témákkal összefüggően megtaláltuk a közös nevezőt: érdeklődés, tapasztalatok, gondok, problémák, sikerek és kudarcok megélése, és ezekről őszintén tudtunk beszélgetni. Egészen különleges volt az egymásra figyelés, a másik szeretetteljes befogadása. Ennek legszembetűnőbb következménye volt a megszólalások közvetlensége, mértéktartása az időtartamát illetően. Áldás volt rajtunk, megéreztuk Krisztus jelenlétét, jó volt együtt lenni Őbenne és felfedezni Őt magunkban.

Simongáti Győző és Gabi: Csak egy ilyen héten tudjuk megélni mi, hétköznapi foglalkozással bíró emberek ilyen töményen az Istenhez való közeledés lehetőségét. Naponta kétszer, heti 6 napon át. Nagyon jó, hogy ott voltunk. Mi is, a gyerekek is közelebb kerültünk Isten ránk vonatkozó akarátának megértéséhez és a gyülekezethez, ez pedig mindenkinek jó, mert amit Isten elkezdett, azt be is végzi. Nagy öröm volt – szó szerint – együtt élni a gyülekezettel és nem csak elszaladni egymás mellett. Nagy ajándéka továbbá egy ilyen hétnek az a sok példa, melyet egymás életébe belelátva megtapasztalhattunk – hiszen bizonyos tekintetben össze voltunk zárva. A rengeteg különféle helyzet különféle reakciókat válthat ki, és ezek akár jók, akár rosszak, mindenképpen tanulhatunk belőlük. Szolgálni pedig mindig nagy felelősség, de óriási öröm is, hiszen Jézus erre hív minket!

Kis Csaba és Győrffy Eszter: Harmadszorra voltunk a családdal a sátorlajújhelyi családos táborban. Mindegyik máshogyan volt jó. Ez igazi nyaralás és lelki épülés volt számunkra. Csoportvezetőként is különleges élmény volt a hét. Hamar kialakult őszinte, nyílt, családias, gondolkodó légkör. A legfontosabb azonban a hét üzenete volt: a megbékéltetés szolgálata. 1) Rádöbenni, hogy vannak szolgálatok, amelyek mindenkinek adatnak; ennek a felelőssége alól nem bújhatunk ki. Ezzel tudjuk a világ és egymás számára kiabrázolni Krisztust: ahogyan Ő kibékítette az Atyát irányunkba válságghalálával, nekünk ezt az evangéliumot kell továbbadnunk a többieknek. Ez legyen az életprogramunk. 2) A megbékéltetés több, mint a háború(ság) hiánya, vagy hogy „ne essen hangos szó”. 3) A megbékélés folyamata hosszú, fáradságos és nem egyszer fájdalmas; de „megéri” végigmenni ezen az úton, mert ez az Élet útja.

Vitéz András és Erika: Harmadik alkalommal vettünk részt a többgenerációs héten egész családdal, és valóban megtapasztaltuk a jelentőségét. Isten országában kicsik, nagyok, fiatalok és idősebbek bár sokan voltunk, békesség volt közöttünk. Csoportunkban a hallott, hirdetett Ige gyakorlati kérdéseiről igyekeztünk beszélni. A közös és fakultatív programok is közelebb hoztak bennünket egymáshoz. A sok beszélgetés lehetővé tette egymás megismerését, a családok, egyedülállók könnyebb betagozódását. A medencézés, kirándulás jó kikapcsolódási lehetőség volt. A helyiek vendégszeretetét is megtapasztaltuk a finom és bőséges ételekkel. Áldott hetet éltünk meg, hála érte Urunknak!

Patakfalvi Tamás: A hét azzal a közösséggel való találkozás lehetősége volt, ahová tartozom. A három évvel ezelőtti nyári alkalom szép emlékeket jelentett, így örültem, hogy nem kell megint öt évet várni a következő hétre. Külön örömet jelentett, hogy bátyámék a családdal csatlakoztak.

A csoportomat kaptam ajándékba és a fiatalokon keresztül is Isten ajándékait. Együtt tanulhattunk, formálódhattunk, beszélgethettünk, és közösen gondolkozhattunk az Ő Igéjén. A naponkénti csoportos alkalmak mindegyike más volt. Egyik nap például egy spontán kialakult szituációt én nehezen éltem meg, valaki mégis pont ezen a helyzeten keresztül kapott lelki ajándékot. Ez egy utólagos beszélgetés során derült ki. Megerősítő és figyelmeztető is volt ez egyben számomra, hogy ne magammal foglalkozzak, hanem inkább próbáljak meg Istenre és a többiekre figyelni – találjam meg a feladatomat mindennap. Jó lett volna még maradni. Úgy gondolom, hogy minden gyülekezeti alkalom a közösség épülését szolgálhatja és annak az egységnek a kialakulását, melyet az Úr Jézus imádságából is ismerhetünk, és Őbenne valósul

meg. Rá van szükségünk, ennek a csodának a minél mélyebb megértésére. Sokat kaptam, amikor az ifis vagy idősebb hívő testvéreimmel életünknek egy-egy kis részét megosztottuk egymással.

Németh Kálmán: Lelki felfrissülés és megújulás volt a családuk számára az együtt eltöltött hét. Nemcsak Isten élő Igéjével találkoztunk, hanem barátainkkal is közös beszélgetéseken, étkezéseken, a kiránduláson és a különféle sportprogramok közben. Sok új gyülekezeti testvérrel találkoztunk és ismerkedhettünk meg. Jó volt látni, hogy Isten szeretete hogy építi a gyülekezetünket. Feledhetetlen maradt a testvéri szeretetben, de mégis férfias küzdelemben megvívott vízilabda-mérkőzés az üdülő medencéjében. Sokszor forrt a víz a labda megszerzéséért, de karcoláson és hatalmas gólokon kívül más nem történt. Fáradtan, ámde vidáman hagytuk el a medencét. A fiatalok focija mindig tömegeket marasztalt a lelátókon. Öröm látni, hogy gyermekeink, fiataljaink mennyi lelki ajándékot kapnak a hét során. Némi szorongás volt bennünk a csoportbeszélgetésünkért. Számunkra több új név is szerepelt a csoportunkban, fiatalok és idősebbek. Mégis a nyitott szívek hamar beindították és tartalmassá tették a beszélgetéseket. A sarokkövet Isten Igéje adta és a megelőző igei szolgálat. Sok értékes, nyitott beszélgetésben vehettünk részt, és hallottunk több megérintő bizonyágtételt a csoportbeszélgetéseken. Számomra megérintő volt Simongáti Győző és Gabi személyes bizonyágtétele. Mégis a legfontosabb volt, hogy a keretet Isten Igéje adta mindennap számunkra, indítva a reggeli imaközösségekkel, folytatva a délelőtti igetanítással és zárva az esti alkalommal. Vicces és ötletes volt a két pároskör játékos ismerkedési estje kiegészülve sok új párral. Imádkozom, hogy ők is részesei lehessenek azoknak az ajándékoknak, melyeket ezeken a körökön keresztül Istentől kapunk.

Némethné Földváry Zita: Számunkra ez a hét a felüdülés hete lett, a nagy szárazság és forróság ellenére. Istenhez térhettünk, Jézus lábához telepedhettünk. Ahhoz a forráshoz, mely megelégt. Annyira hiányzott az elmélyülés már. Rohannak a napjaink, de itt meg tudunk csendesedni. Nagyszerűek voltak az igesorozatok délelőtt és este külön-külön és egymásba fonódva is. Az igehirdetések megszólítóak voltak, és a szívünkig hatottak. Jézus szeretete, türelme és határozott szavai szóltak. Annak a biztonságával vártuk a hetet, hogy itthon vagyunk, a „családukban”. Vágytunk már a sok közös beszélgetésre, étkezésre, együtt töltött időre. Bár sok ismeretlen név várt ránk, de ennek a félelme az első beszélgetés után feloldódott. Mindannyian kinyíltunk, akartunk együtt lenni és Jézusra figyelni, ami közösséget teremtett közöttünk. Ajándék, amit kaptunk? A fesztelenséget, kötetlenséget. Sokat jelentett, hogy annyi emberrel tudtunk beszélgetni sokféle gyülekezeti csoportból: idősekkel, ifjakkal, párosokkal és páratlanokkal. Megannyi megerősödés a szeretetben. Ha most visszagondolok, akkor az öröm tölt el és a békeség. Egyfajta teljességet érzünk. Amit én egyénileg kaptam, az az, hogy édesanyám is beléphetett ebbe a közösségbe. Lehetősége lett megismerkedni és ismerősöket keresni, akikkel ösztől könnyebben felveheti a kapcsolatot, és nem lesz magányos. Már ő is tudja, hova, kikhez jön. Milyen volt szolgálni? Ezt a héten is kérdezték. Gondolkodtam rajta, és az akkori válaszom mondom: Jézus hív, akkor megadja az erőt. Persze volt bennünk félelem az ismeretlen csoporttagok és a fáradtság miatt, de reggel és este feltöltekezve Jézus szavával ez mind elpárolgott.

Nyikos László és Viki: Az idei SAU számunkra részben abban volt más, mint a korábbiak, hogy időközben már felnőttek annyira a gyermekeink, hogy tulajdonképpen „önállóan” tudtuk megélni az egymással és a testvéreinkkel való együttlétünket, egészen „szabadon”, ilyenfajta kötöttségektől mentesen oszthattuk be a napjainkat. Bár a diétás ételek mindennapos készítése igényelt elsősorban Vikitől egy másfajta figyelmet és időben, pluszmunkában való lefoglaltságot, mégis maradtak szabad vegyértékeink a barátainkkal és a kevésbé ismert gyülekezeti tagokkal való találkozásokra. A hét legjobb és legváratlanabb ajándékai éppen az azokkal való hosszabb és mélyebb beszélgetések voltak, akikkel eddig alig váltottunk szót, és ezek a találkozások egész biztosan közelebb vittek minket egymáshoz. Nagy élmény volt – sokszor csak távolról – látni a gyermekeinket feloldódni a saját és más korosztályokkal kibővülő csapataikban. Nagyon jó ötlet volt a konfirmandusok befogadása az ifisek közé. Az esti teaházás közös szolgálat, azt gondolom, soku(n)kban szép emlékként marad meg sokáig. Fantasztikus volt a kisebbek és a nagyobbak focijain szurkolni, a csütörtöki vízilabdameccs pedig minden bizonnyal az „évszázad mérkőzése” volt. Csoportvezetőként átéltük, hogy milyen őszintén és mélyen tud megnyitni az Ige tanulmányozása és mindennapi életünk aprópénzre váltása egy olyan sokféle háttérű és élethelyzetű csapatot is, mint amelyet mi kaphattunk – szintén ajándékba. Nagyon jó volt velük, közöttük lenni!

Demeter Andi és Kornél: Többéves kihagyás után újra csoportvezetőként vehettünk részt a gyülekezeti héten. Már előre készülhettünk a hétre imádsággal, kérdésekkel, hiszen a lelkesektől előzetes összefoglalót kaptunk a napi témákhoz. Csoportunkba olyanok kerültek, akik rendszeresen szolgálnak a gyülekezetben. Beszélgethettünk arról, hogyan ne legyünk benne a munkahelyi pletykálkodásban, hogy paradox módon Isten békéltet meg minket Önmagával, mennyire hiányzik a gyülekezetben az idősök felé való szolgálat, segítség, valamint a családjainkban való evangelizáció nehézségeiről, sikereiről is szót ejtettünk. Jó volt abban egyetérteni, megerősödni, hogy ha mást nem tehetünk, az imádság mindig kéznél van.

Lázár Viki: Mi lehet még újjá? (2Kor 5,17) Már megtértem, tehát a cél felé tartok, Istennek szolgálom a családomban, a munkahelyemen, a gyülekezetben. A kis feladatokat is hűséggel végzem, mert megértettem, hogy Istenre nézve mindennek értelme van: a láthatónak, a szépen összehajtogatott ruhának ugyanúgy, mint a láthatatlannak, a fel nem hánytorgatott sérelmeknek. „Célegyenest futok.” (Fil 3,14) De ha közelebről megnézem magam, nem egy magabiztos futót látok, hanem egy elgyötört, utolsó erejét megfeszítő versenyzőt. Életem fájó terheit görgetem magam előtt. Ezekért imádkozom nap mint nap, ezek elhordozásához kérek és kapok erőt Istentől, ezeken gondolkodom éjszakánként. Célegyenest futok? Célegyenest igen, de nem futok, hanem vánszorgok. Azért örülök minden kis sikernek, elvégzett munkának, mert nagy dolgokra nincs erőm. Ezért állított meg Isten. Nem irányt kell váltanom, hanem sebességet. Mi lehet újjá? A perspektívám. Terheimet Isten a hátamra csatolja, mint egy hátizsákot. Beszűkül a látásommal eddig csak a terheimen keresztül tudtam értelmezni Istent, magamat, az életet. A hét Igéje viszont felemeli a tekintetemet: „Íme újjá lett minden”. Krisztusra nézve célegyenest futok, és közben viszem a terheimet. Bátrabban, lendülettel vágatok bele nehéz, új feladatokba. Egyáltalán: több kedvem van élni. Futhatok! „*De egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.*” (Fil 3,14)

Devich Márton és Mari: Valóban nagy hőség volt ezen a héten, de míg a testünket végig kellemes hegyi szellő hűsítette, leginkább a lelkünk forrósodhatott fel – Jézus és a testvérek szeretetében. Nagy erővel szólt Isten Igéje, tanulhattunk a békéltetés szolgálatáról, s hogy mindig Őt hallgassuk, Rá figyeljünk. A békéltetés szolgálata gyakorlati módon, közvetlenül építette s építheti a jövőben gyülekezetünket. A tábor egész héten jókedvű zsongás töltötte be, mindenre jutott idő. „Ez volt az eddigi legjobb táborunk!” – mondta nekem lelkendezve egy apuka. Izgalmas és sokszínű volt a csoportunk, s úgy éreztük, sikerült testvéreket „beljebb szeretnünk” a gyülekezetbe, a beszélgetések mindannyiunkat közelebb vittek Jézushoz. Áldott beszélgetéseink voltak a tábor nagyobb közösségében is, új ismeretségeket köthettünk. Nagy élményünk volt több mély bizonyágtétel, a sok vidám kisgyermek és az, hogy láthattuk a fiatalok erős hitét, a felnövekvő „szilárd” fasori nemzedéket, élmény volt a színielőadás, a fasori vízilabda, a pároskörös játék este, és ahogy a sok szép énekkel dicsérhettük Istent. Hozzánk személyesen is szólt az Úr, és megerősített az úton, amelyen járunk.

Martinecz István és Márti: Úgy éreztük, hogy a táborban a hegyen a legmelegebb időjárástól mégis megkímélt az Úr, ahol a tőle kapott békességet, együttműködést éreztük folyamatosan.

Ezen a héten a hitünk hőfokát is meg kellett vizsgálnunk, hogy „hév-e, hideg vagy langyos”.

Az éneklések a zenei szolgálattal kiegészítve sokat jelentettek számunkra „Krisztusért járva követségben”. Csoportunkban az őszinteség, nyitottság adta a beszélgetéseink alapját. A testvérek különbözőek voltak életkorban és helyzetben, lelkiállapotban és hitéletben. Így közöttünk lelki újszülött, ismerkedők, régi-új helyüket keresők és már elkötelezettek is voltak.

A falépítés helyett a hidépítés szolgálatát nyitogattuk Jézushoz a családban, közösségeinkben, saját magunkban. Bízunk benne, hogy Isten Igéje senkit nem hagyott elmenni dolgaégetlenül.

A szolgálat felelősség volt, öröm és ajándék, és hazaérkezésünk után is imádkoznunk kell egymásért.

PIHENÉS HELYETT FELÜDÜLÉS

Gyerekek közötti szolgálat Sátoraljaújhelyen

Megfogant a szívünkben anyukámmal, hogy szeretnénk jelentkezni a gyülekezeti csendeshétre Sátoraljaújhelyre. A jelentkezéskor jeleztük, hogy ha nincs elég szolgáló, akkor szívesen vigyázunk kisgyermekre a táborban. Ezt mondtam, de valójában belül azt gondoltam még ekkor, hogy én nem szeretnék vigyázni gyermekekre, mert év közben is gyermekkel foglalkozom a Csipkebokor óvodában, és szeretnék pihenni és feltöltődni.

A legkisebbeknek is jó dolguk volt Sátoraljaújhelyen

Reméltem, hogy lesznek más szolgálók, és mi résztvevőként mehetünk. Szinte sajnáltam magamat. Annyira el vagyok fáradva! Ahogy teltek a hónapok, nem is foglalkoztam a dologgal. Egyszer csak, az egyik istentisztelet után megszólított Emőke, aki a tábor egyik szervezője volt. Mondta, hogy kevés a gyerekek közötti szolgáló, ezért vállaljunk szolgálatot! Nagyon meglepődtem a saját válaszomon, hogy teljes szívemből azonnal azt tudtam mondani, hogy nagyon szívesen részt veszünk a szolgálatban. Csodálatos dolog az, ahogy az Úr véghez tudja vinni az akaratát bennünk!

Délelőttöként az igei alkalom és a csoport-beszélgetések alatt vigyáztunk a gyermekekre, hogy a szülők is jelen tudjanak lenni az alkalmakon. Délután és este mi is részt vehettünk a közös gyülekezeti programokon. Eleinte, mikor hozták a kicsiket

a szülők, a picik sírtak, és nem akartak velünk maradni. Volt, aki nem ismert bennünket. Ahogy telt a hét, egyre jobb kedvvel és bátran érkeztek hozzánk a gyermekek. Az utolsó napokon szinte el se akartak válni tőlünk, olyan felszabadultan tudtak játszani közösen. Csodálatos helyen, az árnyas fák között, homokozóval, ugrálóval, sok játékkal, lelkes csapatban segíthettük a gyerekeket, hogy jól érezhessék magukat kortársaik közösségében. Közben szüleik lelki élete, hite, házassága erősödhetett, fejlődhetett! Nagyon nagy hála van a szívemben, hogy ilyen áldottá tette Isten a hetet a szolgálatunkban is.

Csizmadia Katalin

KICSIK ÉS NAGYOK

Ebben az évben 90 gyermek 23 szolgálóval vett részt a többgenerációs hét keretében szervezett Kincskereső táborban. Az alábbiakban néhány beszámolót olvashatunk az óvodás és iskolás gyermekek csendeshétéről.

Kisovis csoport

Első alkalommal szolgáltunk együtt a kisoviban. Mint kezdő kincskeresős szolgálók percről perce tapasztalhattuk meg, hogyan tesz az Úr alkalmatlanból alkalmassá, bizonytalanból bátorítókká. Mert van, aki már az első bizonytalan pillanatoktól figyel, küldi az ötletet, és már repül is a kék törülközőben Répa kutya, s a sírdogáló kisovis testvérekből árad a gyöngyöző nevetés. Isten csodálatos

forгатókönyvét figyeltük és éltük meg napról napra, ahogy az Úr a gyerekeken és egymáson keresztül szeretetével átölelt mindnyájunkat. A Nagy Forгатókönyvíró mindannyiunknak ugyanazt helyezte már a hét elején a szívére: szeressétek a gyerekeket, szolgáljatok úgy, hogy érezzék, mennyire fontosak nekem, a velem való közösségbe várom őket, ahová ti is tartoztok. Így lett Bogyó és Babóca „ruzsnya pókos” kalandja is az Úr eszköze abban, hogy megtapasztalhassuk, bárhol is, bármilyen nehézségből érkezünk is, Isten valamennyiünket hív a Vele és a testvérekkel való közösségre, s a Neki való szolgálat felüdíti a megfáradt szívet.

Kisovis csapat

Három évvel ezelőtt fiam, Márk volt itt, SAU-ban, ő most már nem lehet közöttünk. Ő adta azt az indítást, hogy most helyette nekem kell ott lennem a gyerekekkel a kisoviban, ahol mindig olyan nagy örömmel szolgált. Volt, hogy fájdalmas volt, de szerettem ott lenni, szívesen csináltam. Jó volt a gyerekekkel nagyon. *Márton Laci*

Nagyovis csoport

Először vettem részt szolgálóként a sátoralja-újhelyi csendeshéten. Év közben a nagyovisok között szolgálók, így adott volt a lehetőség, hogy ezzel a korosztállyal foglalkozzam a csendeshéten is. A gyerekek többségét már ismertem, de a koncentrált együttlét alkalmat adott arra, hogy közelebbről is megismerjem őket. A foglalkozások során a fő célunk az volt, hogy a gyerekekhez játékos formában juttassuk el a bibliai üzeneteket. A történeteket beöltözve játszottuk el, ezt ők is és mi is nagyon élveztük. A csapatépítő, ismerkedős játékokban közelebb kerülhettek egymáshoz a gyerekek és felnőttek is. A csoportunkban az alkal-

matat úgy osztottuk be, hogy hárman két-két alkalmat tartottunk. Bár társaimmal korábban még sosem szolgáltunk együtt, egyikünk sem vett részt Kincskereső táborban, végül mégis összeállt a csapat, és jól tudunk együtt dol-

gozni. Jó volt megtapasztalni, hogy nekünk, felnőtteknek mennyire különböző adottságaink vannak: ki ebben, ki abban ügyesebb, és sokat tanulhattunk egymástól. Bízom abban, hogy ezeket a tapasztalatokat továbbvihetem az évközi alkalmakra is. Jó volt megtapasztalni a gyerekmunkások közösségét, és végül, de nem utolsósorban felemelő érzés volt volt önfeledten énekelni az ifjúsági énekeket a gyerekekkel. Úgy érzem, sok áldással gazdagodhattam ezen a héten.

Tézli-Szabó Fanni

Iskolások csoportjai

Nekünk egy újabb csoda volt ez a szolgálat. Már mint összeszokott szolgáltársak megtapasztaltuk, milyen a kiegészítő szolgálat. Különleges volt ez a tábor. Megélhettük, hogy szól Isten a gyerekeken és a közösségen keresztül hozzánk, hogy lehetünk csendességben, éneken, imádságban az Ő tapintható közelében.

Anna és Bálint

Számomra a Kincskereső a hazaérkezést jelentette. Nemcsak testben, lélekben is. Nagyon nagy áldás és lehetőség számomra hitben egy alapon álló testvérekkel, barátokkal együtt szolgálni: együtt imádkozni, együtt elkérni és keresni a megoldást, ha elakadásaink vannak, együtt derülni egy-egy gyermek aranyköpésén, együtt örülni a másikkal, ha jól alakulnak a csoportfoglalkozások. Élmény volt még a gyermekek nyitottsága és együttműködése, valamint az „új” csoportvezető társammal való együttműködés is.

Anetta

Mivel először vettem részt Kincskereső táborban, így korábbi tapasztalataimhoz nem nyúlhatok, de mindenképpen el kell mondanom, hogy egy nagyon pozitív élmény volt SAU. Hitben járó közösségben lenni, látni, megtapasztalni azt, hogy vannak

munkatársak, odaadó, hűséges, hitben járó szolgáltatók, számomra ez volt egy kiemelkedő dolog. Jó látni, hogy nemcsak egy-két lelkes az, aki a gyülekezetben fáradozik, hanem egy szolgáltató közösség, akik az evangélium ügyét mind magukénak érzik. Isten áldja meg a munkálkodásukat, és amit nem sikerül tökéletesen elvégezni, azt a Lelke erejével tegye teljessé, egészszé!

Zoltán

Először vettem részt Kincskereső táborban, a negyedikesek és ötödikesek között szolgáltam. Nagy élmény volt a vasárnapi megszokottnál sokkal intenzívebb együttlét. Naponta néhány órát együtt tanulhattunk Istenről és magunkról bibliai történeteken és persze játékokon keresztül kilenc kiváló gyermekkel és két szolgáltatóval együtt. Volt bennem egy félelem a hét előtt, hogy mennyire vagyok alkalmas erre a feladatra, de nagy öröm volt most is megtapasztalni, hogy Isten megáldotta a készülésem: kaptam remek gondolatokat és ötleteket, melyeket persze nem mindig sikerült a legjobb formában továbbítani, de hiszem, hogy néhány gondolat célba (és szívbe) ért. Továbbra is azt érzem e szolgálat legnagyobb előnyének, hogy muszáj elmélyednem az Igében, alázattal Istenre figyelnem órákon keresztül egy alkalom előtt, mert másképp nem lehet kiállni a gyerekek elé. Szomorú, hogy ilyen külső kényszer nélkül lusta vagyok ennyire intenzíven tanulmányozni a Bibliát.

Antal Zoli

Istennel beszélgetni

A 6. osztályosok összeszokott csapatot alkottak tizenegyen, mivel az évközi gyermek-istentiszteleteken sokuk rendszeres résztvevő már évek óta. Az utolsó iskolás évfolyam átvezetés a konfirmációs felkészítőre, így fontosnak tartottuk, hogy a kamaszok önállóan tudjanak Bibliát olvasni, és közvetlen

tapasztalatuk legyen arról, mit jelent Isten Igéjét rendszeresen tanulmányozni és válaszokat nyerni belőle a mindennapokra. Például a 12 éves Jézus története kapcsán maguk fedezték fel a szöveg dramatizálásakor, milyen döntések zajlanak bennük a szülőknek való engedelmességük vagy ellenkezésük során. Meghökkenítő volt szembesülniük azzal, hogy a „nevenincs”, rabszolgává tett izraeli kislány gazdájának, az ellenség fővezérének, Naámánnak a gyógyulását segíti a jogosnak vélt harag, bosszú vagy depresszió helyett.

„Mit akar Isten mondani nekem ezeken az elgondolkodtató történeteken keresztül?” A nyílt légkörű beszélgetések között, a gitáros énekek sorában slágerré vált a korosztálynak szóló, Pintér Béla-féle „shell mercis” ének („Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön”). Az utolsó délelőtt egy kicsit búcsú volt a gyermek-istentiszteletek sorozatától is, de egyben belépés a fiatal tizenéves ifik klubjába az őszi konfirmációs órákra készülődéssel. Örültünk az Istennel és egymással töltött időnek!

Bruckner Laci és Szilvi

VIRÁGSZIRMOK

Gondolatok a zenei szolgálatról SAU-ban

Vajon milyen zenét szeret Isten? Bolyki László könyvet is írt ezzel a címmel, de ezt a kérdést én magamnak is gyakran feltettem már. Van-e olyan stílus, hangszer, zenei megoldás, mely inkább vagy kevésbé a kedvére való? Az akusztikus gitár még befér, de az elektromos gitár már nem? A klasszikus zenei harmóniak rendben vannak, a jazzből kölcsönzött akkordok már „istentelenek”?

Ugyanez a helyzet a zeneszerzőkkel is. Mondhatjuk, hogy Beethoven zenéje inkább szolgálja Isten dicsőítését, mint Gershwiné vagy egy ma élő könnyűzenei szerzőé? Mit vizsgáljunk meg? A mű keletkezésének pillanatában a szerző hitét? Vagy a közeget, melyben született? Barna énekeskönyvünk számos darabján érezhető az amerikai countryzene hatása, hiszen ott születtek ezek a dallamok. A fekete énekeskönyvben is található genfi zsolnárokról tudjuk, hogy sok alkalommal világi dallamokat használtak fel a szerzők. Véleményem az, hogy a határt nem itt kell meghúzni. Nem a hangszerekben, a zenei ötletekben, egy stílusban vagy egy zeneszerző életrajzában rejlik Isten dicsőítésének a kritériuma, hiszen mind a zenét, mind más

dolgot, melyet Istentől kaptunk, használhatunk jóra és rosszra egyaránt.

Ez a hosszúnak tűnő bevezető arra szolgál, hogy bemutassam, milyen kérdések merülnek fel bennem a gyülekezeti közös zenélések alkalmával. 2013 óta veszek részt rendszeresen a nyári hetek zenei szolgálatain. Számomra ugyanis az a fontos, hogy „méltóképpen” zenéljek, tehát hogy ne koncertnek, előadásnak fogjam fel a zenei szolgálatot, hanem arra figyeljek, hogy Isten nevét dicsérjük ezekkel az énekekkel – legyenek akár régebbi, akár újabb keletűek. Volt, hogy kisebb, volt, hogy nagyobb zenészcsapattal álltunk fel, ami közös, hogy a hangszerek nem egy hagyományos zenekart alkotnak. Úgy értem ezt, hogy az éneket kísérv szerepel benne hegedű, fuvola, más „klasszikus” hangszerek, valamint gitárok és sok esetben dob is. Az egészet általában a zongora kísérete fogja össze. A csapat motorja a Székely házaspár (Dóri és Gábor), de Szabó Zsolt is sokat szolgált hangszereléssel, harmonizálással, zongorakísérettel az elmúlt években. Külön kiemelendő Gurzó Józsi áldozatos munkája, aki a hangosításért, a technikáért felel. A zenészcsapat (természetesen az énekeseket is

Folytatás a 20. oldalon.

Felmásztunk a csúcsra is néhányan a kiránduláson. A Vár-hegyen voltunk, és a Sátor-hegyet láttuk. Közben a sátoraljaújhelyi vár romjai között mászkáltunk. Kommentek a fényképezés közben: „Annyira süt a nap, hogy mire felértem a csúcsra, eltűnt a víz a kulacsomból!” „Józsi, szép vagy, csak mosolyogj!” „Dobd fel a fényképezőt, és szaladj ide! Amikor koppan, akkor elkészül a kép is. Egy fotó megér egy fényképezőt!” Olyan jó volt végig együtt nevetni!

#amikorazhittükhogyfelfelélesnehézpedigfelfelémajdnemanadrágunkoncsúsztunkéssokatnevettünk

beleértve) mindig aszerint áll össze, hogy kik vannak ott, kik érnek rá az adott héten. Ehhez és az igei szolgálatok tartalmához igazítjuk az énekek kiválasztását és a hangszerelést is. Székely Gábor az alkalmak témájához választja az énekeket. Ha van idő rá, a zenészek még a Fasorban összeállnak egy-két próbára. Ez nagyon jó, mert jól egymásra, illetve a próbákon keresztül az énekekre, Isten dicsőítésére tudunk hangolódni. Idén erre nem volt lehetőség, így csak helyszíni próbákon gyakoroltunk. Sátoraljaújhegyen általában napi két órát: egyet-egyet a délelőtti, illetve esti alkalmak előtt. A sátoraljaújhegyi alkalmaknak zenei szempontból is fontos alkotóelemei Somogyi Péter lelkipásztor énekei, melyeket az adott alkalmakhoz komponál. Ezek mindig egy-egy igeszakaszt zenésítenek meg, így segítenek szívünkbe vésní a hét alapüzenetét.

Nekem nagyon sokat jelent a zenei szolgálat. Nagy élmény, hogy ennyiféle ember együtt zenél. Vannak köztünk lelkes amatőrök és magasan képzett, profi zenészek egyaránt,

ebben a szolgálatban azonban nincs ilyen különbség, együtt zenélés van sok humorral, jó kedvvel. Ez alázatra is tanít bennünket, hiszen sokszor van egy elképzelés, terv a fejünkben, melyet aztán a körülmények vagy az adott alkalom néha megváltoztat, és ilyenkor a régít el kell engedni, és az új feladatra kell koncentrálni, ahogyan a hívó életben is, ha Isten másra hív el.

Többen kérdezik, miért vannak mindig új énekek, és amikor szoros az idő, bennem is fel szokott merülni: nem lenne egyszerűbb az ismert énekeket feleleveníteni? Amikor azonban megtanulunk egy újat, mindig úgy látom, hogy megérte. Van, hogy egy sor, egy dallam, egy másképp megfogalmazott gondolat az, ami hitmélyítő. Isten Igéje olyan, mint egy számtalan szziromból álló virág: mindig újabb és újabb színek, formák bontakoznak ki, miközben az Ige ugyanaz. Így vagyok az új énekekkel: másképp elmondva, eldalolva az isteni igazságok más-más oldalát világítják meg.

Tézli Péter

HÁLÁS SZÍVVEL MÁS SZEMÉNEK LENNI

Az elmúlt év során a csendeshétről olvasva a hirdetésekben szinte egyből eldöntöttem, hogy ott a helyem. Nehéz, gondokkal teli évet tudok magam mögött, ezért tudtam és éreztem, hogy az Ige, amely majd hangzik, ismét végtelen gazdagságával segít abban, hogy minél jobban megismerjem az Urat, és segítségével, erővel felvértezve vágják neki az új tanévnek.

A csendeshéten az igei gazdagság, az elcsendesedés és a befelé fordulás mellett az Úr valami egészen különleges élményt tartogatott számomra. Az induláskor nem gondoltam, hogy ezen a téren is megtapasztalok valami újat. Az egyszerű és természetes dolgokban levő csodát és az ezzel járó hála érzését. Isten a gyülekezetből nagyon közel engedett hozzám egy vak testvért. Amikor szólt, hogy

Bartha Csaba
Bruckner Szilvia
Farkas Éva
Farkas Katalin
Fervágner Csaba
Kiss Katalin
Nagy Zsombor
Pacher Luca
Pálúr Johanna
Somogyi Péter
Somogyi Rebeka
Szabó Nóra
Szabó Zsolt
Székely Gábor
Székelyné Zombory Dóra
Tézli Péter
Vitéz Bertalan

ő is szívesen jönne SAU-ba, természetes volt, hogy azt mondtam neki, jelentkezzen, és én majd segítem. Sokszor vagyunk együtt a hétköznapiakban is, szívesen kísérem, együtt szolgálunk a Kereszt-kérdések sorozat egy-egy vacsorájának elkészítésével, igyekszem a szemé lenni az élet hétköznapi tevékenységeiben. Könnyű vele, hiszen olyan békességgel és derűvel viseli fogyatékát, hogy ez mindenki számára példa lehet.

Egy ismeretlen környezetben való eligazodáshoz a szemünk biztos pontot jelent. Nem okoz gondot, hogy hol a bejárat, honnan közelítsünk meg egy padot, hányat kell lépni a lépcső első fokáig, hol van szekrény a szobában. Annak, aki nem lát, ezek komoly nehézséget jelen-

tenek, különösen egy ismeretlen környezetben. És nekünk, látóknak az sem okoz gondot, hogy ki az, aki megszólít, vagy hogyan néz ki az édes hangon csivitelő kislány. Egész héten szavakba kellett öntenem csodálatos teremtett világunk színeit és formáit. Milyen az a fa, amely kellemes árnyékot ad a hőségben? Milyenek a virágok, amelyek szépítik a környezetünket? Hogy néz ki a táj, amely Isten közelségét árasztja? Milyen az étel, amely gondosan elkészítve nap mint nap élénk került? Hogyan néz ki a gyöngyökből fűzött angyal? Még tovább sorolhatnám mindazt, amit talán látóként észre sem vettünk. Sok

éve tanítom, hogy hogyan lesz a fényingerből érzet, hogy mindehhez mennyi sok-sok sejt összehangolt munkájára van szükség a csodálatos emberi szervezetben. De mindezt olyan módon tettem, hogy ez természetes, és szinte eszembe sem jutott, hogy a több százezer sejt az ingerek feldolgozásában milyen gondosan összeszedett, tervezett rendben dolgoznak. És közben, mert ez olyan „természetes”, megfeledkeztem arról,

hogy mindezért hálával tartozunk a nagy tervezőnek, a Teremtőnek.

Az eltelt hét után hálás a szívem, hogy a szemünkbe érkező fényingereket a szemem és az agyam a pillanat töredéke alatt feldolgozza. Hálás a szívem a földi világunk szépségéért, változatosságáért. Hálás a szívem a szavainkért, amelyek képesek leírni mindezt egy nem látó számára. Hálás a szívem, hogy segíthettem. Hálás a szívem, hogy mindezt megértettem és megélhettem.

„Aki a szemet formálta, az ne látna?”
(Zsolt 94,9)

Karacs Zsuzsanna

KIÚT

Egy hét a javítóban

Istennek legyen hála, hogy az Emberi Erőforrások Minisztériuma Rákospalotai Javítóintézete és Központi Speciális Gyermekotthona kapuja is megnyílt az evangélium hirdetése előtt, és Kerekes Szabolcs nyolc éve végzi itt KiÚT címszóval missziós munkáját. A Reménység Magjai Alapítvány egyik, tinédzserek körében végzett alszolgálati területének keretében hetente látogatja munkatársaival az időszakosan itt élő lányokat; istentiszteletet, kiscsoportos alkalmakat tart számukra a lakókörzetükben. Évente egy héten át pedig egyfajta táborozást szervez részükre.

Ezen a nyári héten voltam én is az egyik segítője, és meg tudtam tapasztalni, hogy egy zárt intézmény milyen védelmet és jövőt tud adni a fogva tartott fiatal lányok számára. Hiszem, hogy Isten meghallgatja a lányokért elmondott imádságokat. A szolgálat KiÚT-at jelent a lányoknak abból a reménytelenségből, melybe – sokszor áldozatként – belekerültek, és támogatást nyújt a megtérteknek a lelki növekedésre, hitük megtartására az ellenséges területen. (A Duna TV *A sokszínű vallás* sorozat részeként, *Misszió a javítóintézetben* címmel készített rövidfilmet az itt folyó munkáról és az egyhetes táborról, mely megtekinthető a *Média-klikk.hu* oldalon.) Kerekes Szabolcs (kerekesszabolcs@gmail.com) szolgáló segítőt is keres év közbeni munkájához.

Bánhidai Csilla

REMA Javítóintézeti Szolgálata

SZERETETHÍD

Isten útjai kifürkészhetetlenek

Házunkban két hónapig tatarozták az egyik lakást. Óriási munka volt, nagy zajt és még nagyobb port, piszkot okozott. Keseregve néztem az egyik reggel szobámban az ablakokat. Meg kellene tisztítani. Mondtam is magamban: Uram, Te tudod, hogy én már nem tudok ilyen nehéz munkát elvégezni. Jó lenne, ha küldenél valakit segíteni.

Tovább elmélkedtem. No de kit? Senki nem ér rá. Ekkor eszembe villant ez az Ige: „Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.” (Kol 3,2) Fogtam a Bibliámat, és olvasás közben el is felejtettem a problémát. Pár nap múlva telefonált Mariann, a gyülekezeti diakónus, és megkérdezte, hogy nincs-e valamire szükségem. Elmondtam, hogy mire lenne szükségem, és azt válaszolta, hogy megpróbáljuk megoldani. Május 26-án, mikor a Szeretethíd alkalma lesz, szól a szervező lelkésznek, Édes Gábornak. Biztosan küldenek valakit segíteni. Az Úr segítségével így is lett. Szombaton 10-kor csengett a kaputelefon. „Áldás, békesség! Jöttünk takarítani.” Öt lelkes fiatal testvért küldött Urunk Mariann és Gábor által. Egy pillanat alatt már munkálkodtak. Julcsi, Luca, Vivi, Zsombor és Péter. Hatalmas lendülettel és csuda jó kedvvel tisztították az ablakot, porszívóztak, és más egyebet is megcsináltak. Negyed 1-re már ragyogott a lakás, és az én szívem és lelkem is! Közben beszélgettünk, mulatságos történeteket meséltünk, nevetgáltunk. Az egyik lánykát még gyermekmegőrzős „koromból” ismertem. Ő is emlékezett rám. Isten áldotta perceket éltem át fiatal testvéreimmel! Május 26-án, szombaton a lakásomban volt a Szeretethíd. Istennek hála! Köszönöm, fasori gyülekezet!

Testvéri szeretettel:

Kovácsné Gitta

VÁLTOZÁSOK KÖZÖTT ÁLLANDÓAN

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.” (Jak 1,17)

Már sokszor mondtuk, hogy Csipkebokor óvodánk eddigi életében csak egy a biztos: a változás. A változás lehet izgalmas, érdekes, a biztonság alapszükséglete mégis fontossá, alapvetővé teszi az ember életében az állandóságot.

Ha valamikor, akkor ebben a nevelési évben folyamatos változások között fogunk működni, ha az Úr akarja, és élünk. Két dologra irányítja a lelkünket a fenti igeszakasz: hogy van biztos, változhatatlan köszikla, akire ráállhatunk: Isten személye, az Ő akarata, az, hogy Ő adott nekünk nemcsak fizikai, de lelki értelemben is életet. Ha valaki nem itt veti meg a lábát, az nem fogja bírni a ránk következő esztendő! Másrészt pedig, hogy mi magunk azonban hajlamosak vagyunk az undokságra, a gonoszságra is. Igen, mi, keresztyén emberek is tudunk undokok lenni egymással, a körülöttünk élőkkel – ezzel is

számolnunk kell! Amikor nagy a terhelés, sok a változás, amikor elbizonytalanodunk, akkor különösen is kilátszik undok természetünk.

Isten azonban arra szán bennünket, hogy olyanok legyünk, mint az első zsengek az új termésből: üdék, hitelesek, ízesek. Hálásak lehetünk azért, hogy a napi munkánk része, hogy foglalkozunk Isten Igéjével. Ne csak hallgatói, sőt ne csak szóval hirdetői legyünk, hanem éljünk belőle! – így meg fogjuk találni a sok változás, teher között a biztonságot, megkaphatjuk a ruhát, mely el tudja fedni mindazt, ami a saját természetünkéből fakad, megkapjuk a mindennapi erőt, békességet. Ezek nélkül nincs igazi értelme a munkánknak, ezekkel azonban minden hétköznapi és erőn felüli küzdelmünk értelmet nyer!

Jó adományt várunk: egy új óvodát! De az igazi jó adományt a hétköznapi küzdelmeinek folyamatában fogjuk meg tapasztalni hit által: megváltottak vagyunk, velünk az Isten!

Zila Péterné óvodavezető

Az idei Szeretethidon részt vevő lelkes szolgálói csapat

ISTEN NAGYKÖVETEI A JULIANNA ISKOLÁBAN

„Tegyetek tanítványokká minden népeket...”
(Máté 28,19)

A kisdíákok még javában a szüenidő napjait töltötték önefedten, mikor mi, pedagógusok már készültünk a fogadásukra. Most is, mint mindig, várakozással indultunk elhívásunk újabb esztendejéhez – és nem csalódtunk.

Az iskolavezetés szervezőmunkájának köszönhetően ugyanis az első napokban a Keresztván Iskolák Nemzetközi Szövetsége (ACSI) magyarországi munkatársai jóvoltából nevelőtestületünk *A hatékony tanulás és tanítás építőkövei a keresztván iskolában* című képzésen vehetett részt. Sokunkra nagy hatást gyakorolt a bibliai integráció hiteles bemutatásáról szóló angol nyelvű előadás. Természetesen tolmács segítségével magyarra fordítva is hallhattuk az üzenetet. Jó volt megtapasztalni, hogy egy nyelvet beszélünk. Bár országhatárok választanak el minket egymástól, tudjuk, hogy szerte a világban Isten nagy családjához tartozhatunk, s az Ő országában mindenki otthonra lel.

A képzés során sok értékes felismeréssel gazdagodhattunk. Elgondolkodtunk azon, mit jelent az, hogy Isten képmását hordozzuk – mi is, a gyerekek is –, hogy jelenik meg ez a kapcsolatainkban, és hogyan torzul el a képmás a bűn hatása alatt. De a megváltásnak köszönhetően van remény!

Mindannyiunk számára hangsúlyossá vált: arra hívtunk el, hogy Isten nagykövetei legyünk a diákok között; vegyük észre minden

gyermekben azt az isteni ajándékot, melyet kapott, mindezt megismeréssel, beszédünkkel, cselekedeteinkkel – szeretetben. Isten nagyköveteiként úgy viszonyuljunk a tanítványainkhoz, hogy részesei lehessünk Urunk munkájának. S hogy erre alkalmasak vagyunk-e igazán, arra szép megerősítést kaptunk a csendesnapon is. Hiszen Isten mindannyiunkat elhívott – jó tudni, hogy nem kell erőlködnünk, Ő tesz erőssé, alkalmassá az Ő szolgálatára. Úgy szeretnénk most is részt venni tanítványaink nevelésében, hogy mi magunk is méltó tanítvánnyá váljunk. Az ehhez kapott igei, lelki, szakmai megalapozást szeretnénk magunkkal vinni tovább a tanévre: az egyetlen igazi fundamentumra építeni életünket s hálásnak lenni azért a nagy ajándékért, hogy mi ezt az alapot ismerhetjük, tudhatjuk.

Így kérjük Urunk segítségét, áldását erre az évre is, hogy mindent az Ő dicsőségére tegyünk. S mindehhez szinte figyelmeztetésképpen ott van az osztályterem falán az év jelmondata, keresztván életvitelünk szép parancsa: „...alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál...” (Fil 2,3) Ezt megélve, átélve belesimulhatunk az isteni rendbe...

Azóta már itt van velünk a 16 osztálynyi gyereksereg – ahogy ezt régen megálmodtuk! Imádkozunk: „Vezess, Jézusunk, véled indulunk!”

Dévai-Józsáné Furuglyás Márta

Gyerekszáj a Csipkebokor óvodából

– Messze van Mexikó?
– Igen. A végállomásig kell menni.

Majd addig nézzük, amíg zavarba
nem jön, és akkor mi is játszunk.

KONTINGENSBŐVÜLÉS

A fasori Hajnal Cserkészcsapat idén nyáron 11 napon keresztül Gödöllőn táborozott, melynek egy részét egy tévéstáb is végigkísérte.

Az első 3 napunk a fő építmények felállításával zajlott, szinte mindenki kezében volt valamilyen szerszám, így igen szép eredményhez jutottunk. Számháborúztunk, métáztunk, portyára keltünk, sokat játszótunk és beszélgettünk, tábortűzön szalonnát süttöttünk, a napjainkat zászlólevonással zártuk, jól le is fárasztottuk magunkat, így este senkit sem kellett álomba ringatni. A nagyobb cserkészekkel egy nyomozós játékon vettünk részt, ahol azt kellett kiderítenünk, ki lophatta el a tüzet, de jutott idő arra is, hogy lelki programon vegyünk részt, és hogy mindenki beszélgethessen a saját őrsével, megosztva a társaival, hogyan érzi magát.

A tábor közepe táján csatlakoztak hozzánk néhány napra elsőtáborozó, 8-9 éves kis újoncaink is, akik immáron saját, fasori őrsvezető-

jük vezetése alatt töltötték napjaikat. Közösén végigjártunk egy akadálypályát, melyet senki sem úszott meg szárazon. A 9. nap volt talán mindenki kedvence, hisz majdnem egy egész napot tölthettünk el a veresegyházi strandon. Az egyik legjobb élmény egy kereskedős, úgynevezett kalmárjáték volt, ahol szükség volt a gondolkodásra és a gyorsaságra is. Aki ügyes volt, az kimondhatatlan és leírhatatlan hosszú összeggel nyerte meg a játékot. Az utolsó nap folyamán pedig az őrsök csupa finomságokat készítettek, mindegyik egy-egy süteményt.

A hét folyamán az aktuális próbázások is megtörténtek: négy nyolc-kilencedikes cserkészfiúval együtt egész éjszakás erdei kalandon vettünk részt, melynek során a tábor területén kívül éjszakára hajlékot kellett építsünk magunknak, és tüzet gyújtva teát kellett készítsünk. Mindez nem volt könnyű, végül, ha kicsit fáztunk is ugyan, azért sikeresen megoldottuk. A tábor során magam teljesítettem még a három sastoll elnevezésű

A 270. Hajnal Cserkészcsapat nyári táborozói

próbát, mely egy felnőtt cserkészeknek szóló próba, és lényege, hogy 24 órát nem beszélünk, 24 órát nem eszünk, és 24 órát egyedül töltünk a természetben. A próbának velejáróra a lelki élet megerősítése imákon és elmélkedésen keresztül, illetve az önfegyelem fejlesztése. Az utolsó esti tábortűz után pedig az avatás és fogadalmötétel is megtörtént: lettek új kiscserkész- és cserkész-testvéreink, továbbá nagyobb cserkészeink is megerősítették eddigi fogadalmukat. Egy nagyon jó táboron vagyunk túl, mindenki épségben hazairt.

Ősszel újra elindultak az őrsi foglalkozások. A jegesmedvék (5–7. osztályosok) őrsi foglalkozásai hétfőn 16.45-től 18 óráig vannak, gyülekező a porta előtt. A Gepárdok (3–4. osztályosok) őrsi foglalkozásai pénteken 15.30-tól 16.30-ig tartanak. Továbbra is örömmel várunk mindenkit, aki csatlakozni szeretne, akár felsőbb éveseket is. Nekik egyeztetés alapján tartunk őrsgyűlést, érdeklődni a kunrebeka14@gmail.com e-mail-címen vagy a 30/960-4979-es telefonszámon lehet Kun Rebeka csapatparancsnoknál.

Németh Kristóf

REF400

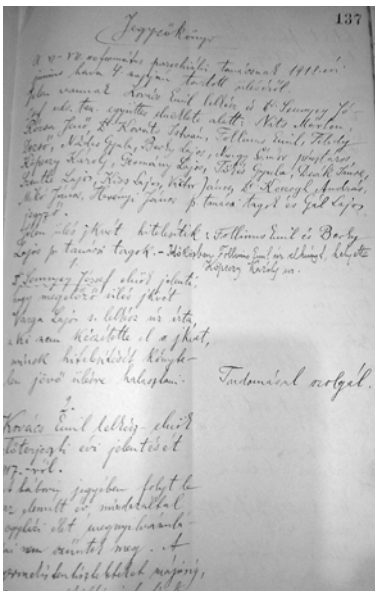
110 éves gyülekezetünk

A Harangszó 2018-ban, a gyülekezet megalakulásának 110. évében belefogott néhány történelmi dokumentum részleteinek megjelentetésébe. Ezzel is szeretnénk adózni eleinknek, megemlékezve a gyülekezetünket építő tetteikről.

A folytatásban az 1918-as év kezdetén készült jegyzőkönyvből idézünk: „Kovács Emil lelkész elnök előterjeszti évi jelentését 1917. évről. A háború jegyében folyt le az elmúlt év, mindazáltal egyházi élet megnyilvánulásai nem szűntek meg...” Az anyakönyvi adatok szerint 467 temetés volt. A keresztelesek száma pedig 251. Az év során 3571 úrvacsorázó volt. A jelzett számban benne vannak a betegek és a laktanyában úrvacsorázó katonák is... A szegényház alapításának ügye folytatódott: „Lánczy Leó elnök 10 000 koronás kezdő adományával. Jelenti, hogy eddig 16 361,50 K jegyeztetett, melyből be is folyt 5601,50 K, ezen vettek 5000 Koronás névértékű hadikötvényt, a többit elhelyezték tkp.-ben.” Jelen ismereteink szerint az alapítandó szegényház ügye megakadhatott. A következő két háborús és forradalmas év nem kedvezett a hasonló törekvéseknek. A hadikölcsönbe fektetett összegek javarészt odavesztek, és több gyülekezetnek is például a templomépítésre gyűjtött pénze. A háború utáni gazdasági és politikai összeomlás, a korona elértéktelenedése szintén gátló tényező lehetett a továbbiakban.

Összefoglalóan megállapíthatjuk: gyülekezetünk a reformáció 400. évfordulóját méltóképpen ünnepelte meg, a nehéz, háborús körülmények között pedig a legfőbb eredmény az volt, hogy a gyülekezet élt, gyarapodott az akkor még csak öt éve felépült templomában.

Széplaki György

ELTÖKÉLT SZÍVŰ NŐK

Új beszélgetős sorozat nőknek a Faszorban

Őszinte beszélgetések egymás közt egy bögre forró vagy épp hideg ital mellett minden hónap utolsó szombatján fél 4-től fél 6-ig a Szabó Imre teremben.

Olyan nagy erőt méríthetünk mi, nők egymás élettapasztalataiból és őszinte bizonyágtételéből! Amikor megosztjuk gondolatainkat, megtapasztalásainkat, jobban megismerjük és meg is értjük a másikat, így sokat tanulhatunk, és sok bátorítást kaphatunk egymástól. Egy bögre forró vagy épp hideg innivaló melletti beszélgetéseink hétköznapi vagy lelki témákról és az élet nagy kérdéseiről kincset érnek.

Ámde kik az eltökélt szívű nők? Nők, akik elgondolkodnak életcéljukon és a bennük rejlő lehetőségeken. Nők, akik örömteli és meglegedett szívvel élik életüket, és akiktől tudják, hogy életük minden területén hűségesek. Mindannyian szeretnénk ilyen keresztyén nővé formálódni. Mai rohanó világunkban sokszor nincs időnk, ezért egyre kevesebbet beszélgetünk őszintén egymással. Pedig nagy ereje van annak, ha megismerjük egymás mély érzéseit, gondolatait! Abban, hogy Isten igazán eltökélt szívű gyermekei legyünk, nekünk, nőknek különösen sokat jelent a személyes közösség! Hiszen talán ugyanazzal az élethelyzettel állunk szemben, mellyel egy másik nő, ezért jó megismerni a történetét, vagy esetleg különböző élethelyzetben vagyunk, és nem is sejtjük, mennyire motiváló lehet számunkra mégis a másik hozzáállása.

Hogyan és miért indult el az Eltökélt szívű nők alkalom? Beával és Timivel szeretünk

Az Eltökélt szívű nők már az első alkalmain sok érdeklődőt vonzott

egy finom innivaló mellett őszintén és mélyen beszélgetni. Az amerikai bestselleríró és keresztény előadó, Priscilla Shirer könyvét tanulmányoztuk már egy ideje mindhárman, amikor Bea egyszer átküldött tőle egy videót is, ahol egy hasonlóan őszinte beszélgetést nézhettünk végig, mely óriási hatással volt ránk. Mindaz, ami ezután következett, Istentől kapott ajándék. Mi legalábbis tényleg így éltük meg: imádkoztunk, és vágyat éreztünk egy hasonló beszélgetéssorozatra a Faszorban, de nem tudtuk, hogy vágjunk bele, és hogy vajon csak a mi vágyunk-e, vagy Isten készíti-e el. Isten áldását megtapasztaltuk, amikor gyülekezetünk vezetőse úgy döntött, otthont ad az alkalomnak. Nemrég pedig a Református Közéleti és Kulturális Alapítvány is az alkalom megvalósítása mellé állt, a beszélgetésekről készült videókat nekik köszönhetjük (a beszélgetőalanyok előzetes hozzájárulásával megtekinthetők nyilvános Facebook-oldalunkon: facebook.com/eltokeltszivunok).

Visszont Isten munkájának legnagyobb bizonyítéka, mellyel mindannyiunkat megajándékoz: hogy ennyi eltökélt szívű nő van a gyülekezetünkben! Minden alkalommal megtapasztaltuk, hogy Isten készítette el a beszélgetőpartnert, akivel igazán inspiráló, mély, elgondolkodtató és sokszor meghatározó beszélgetésben van részünk. Eddigi beszélgetőpartnereink: Virág, Andrea, Julcsi és Gabi voltak. Ráadásul Isten adott mellénk olyan

Dorottya, Timi és Bea eltökélt szolgálattveők

eltökélt szívű nőket is, akik a szolgálatban tudnak részt venni! Hálás a szívünk, mert a visszajelzések alapján Isten valóban elgondolkodtatott minden résztvevőt vagy a videók megtekintőit életcéljukról, istenkapcsolatukról és a bennük rejlő lehetőségekről. Úgy tapasztaljuk, hogy egy igazi közösség kezd kialakulni, egymás iránt érdeklődő nők jönnek össze, hétköznapi hősök, akik nem félnek tanulni a másik élettapasztalatiból!

Nagy szeretettel várunk minden érdeklődő nőt, lányt és asszonyt következő alkalmunkra, amelyről további információ a hirdetőlapon és Facebook-oldalunkon. Minden alkalommal meglepetés, hogy kivel fogunk beszélgetni, de annyit elárulhatunk, hogy egy eltökélt szívű nővel, aki épp olyan, mint bármelyikünk. Az alkalom nyitott minden nő számára, úgyhogy bátran hívjuk el barátnőnket, testvérünket, édesanyánkat, nagymamánkat, fodrászunkat... Legyünk mi is eltökélt szívű nők!

Kovács Dorottya

PERZSELŐ TŰZ – SOKKOLÓ HÍR

A nyár folyamán a nagy forróság folytán sok erdőtüzről, gyújtogatásról, katasztrófáról hallhattunk. Egyik gyülekezeti tagunk testvére is ilyen helyzetbe került, hívó emberként azonban megtapasztalta, hogy Isten nem a tűztől, hanem a tűzben óv meg. Van hatalma erre! Átélté az Ige ígérését: *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! [...] Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.”* (Ézs 43,1–2) Egyedül Istenre, az imádságra támaszkodhatott.

Egy júliusi délelőtt épp a metrón utaztam, amikor megcsörrent a telefonom. A kijelzett számra tekintve megijedtem. A húgom hívott, aki Kalifornia államban, Redding városában él. Ott akkor éjjel fél egy volt. Tudtam, hogy baj van. Rögtön beleszóltam. „Mi baj van, Magdikám?” „Nagy baj van, Kata. Ég a város nyugati része, irdatlan füst van, nem kapni levegőt, nincs áram. Egy elemlámpa fényénél próbálok összeszedni pár fontos dolgot, s várom, melyik percben kopogtatnak, hogy evakuálnak. Nem tudok többet beszélni, mert mindjárt lemerül a mobilom. Kérlek, hogy értesítsd a testvéreket, barátokat, hogy imádkozzatok érttem, mert nagy a veszedelem. Itt pokoli minden.” Ekkor megszakadt a hívás.

Jeges dermedtség, félelem hasított belém. Uram, Teremtőm, segíts, könyörülj rajta! Egyedül él ott a messzeségben. Két lánya távol tőle. Valóban csak a legnagyobbra, az Úrra támaszkodhat! Gyors telefonok, riadalom a nagy családban s várakozás. Nekem az az Ige jutott eszembe: *„akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...”* (Róm 8,28) De még ez is? Komolyan?

Másnap tudtunk csak újra beszélni vele. Az Úr csodálatosan megőrizte házát, rendelőjét. A szél az utolsó pillanatban megfordult, s déli

irányban perzselte tovább. A keleti rész, ahol ő is lakik, megmenekült. Irdatlan pusztítást végzett ez a tűzvész. Több ezer ház leégett, s kb. harmincezer ember maradt fedél nélkül. A város szinte élhetetlen. Nincs levegő, maszkban kell járni, sok a veszélyes anyag, mely a házakban elégett, és ez tovább szennyezti az amúgy is füstös levegőt. Húgomnak hamar magához kellett térnie, mert a csapás fogorvos kollégáit is elérte. Kinek háza, kinek rendelője veszett oda, s van, aki tűzoltó fiát siratja. Neki kellett tartani az ügyeletet, s ellátni az összes beteget. A megmaradt városrészben hatalmas összefogással gyűjtés indult a kimenekített családok részére. Mindenki vitt, amit csak tudott.

Különleges csoda volt még, hogy később megtudta, hogy az a ház, melyet két évvel ezelőtt kinézett és meg szeretett volna venni (hónapokon keresztül egyezkedett a bankkal, sikertelenül), a tűzben porig égett. Akkor nehezen értette, hogy miért nem sikerül megvennie, pedig annyit küzdött érte...

Áldjuk az Urat, az Ő nagy hatalmát! A Szentháromság Isten az őrizője, vigyázza a mi testvérünknek. És tudjuk, hogy *„akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...”*

Dr. Szabóné Vörös Katalin

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi káténak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez. Hitvallásunk egyértelmű határozottsággal beszél arról, hogy a Szentlélek nélkül mi sem Krisztust, sem az Atyát nem ismerhetnénk, Krisztusnak semmilyen jótéteménye nem lehetne a miénk. Arról szólunk, hogy miért is ragaszkodunk a kegyelemből hit által való megigazulás tanításának igazságához – és hogy hogyan viszonyul ez a jó cselekedetekhez. Tükör által láthatjuk, milyenek a mi cselekedeteink: tökéletlenek, bűnökkel beszennyezettek. A szív elbizakodottsága ösztönzi az embert arra, hogy jó cselekedeteit Isten előtt érdemként tüntesse fel, holott a bűn miatt képtelenek vagyunk a törvény betöltésére.

Legutóbb a sákramentumokkal kezdtünk foglalkozni. A 25. Úrnapja kérdéseit és feleleteit tanulmányozva megláthatjuk, hogy Isten Jézus Krisztusban való igazságos cselekedeteinek eseményzerű bizonyosságai a keresztség és az úrvacsora cselekményei. A reformátorok a keresztséget „a kegyelem kapujának” nevezték, az úrvacsora pedig „a kegyelem útja” elnevezést kapta. A kapun egyszer kell belépni, az úton viszont menni kell. A keresztségben egyszer részesülünk, az úrvacsorával viszont rendszeresen élünk.

Mi tesz egy cselekményt sákramentummá? Először is Jézus Krisztus rendelése kell, hogy legyen. Ezért a szereztetési Igét mindkét sákramentum kiszolgáltatása esetén felolvassuk. Másodsorban kell külső, látható jegy – a víz, illetve a kenyér és a bor –, amely kiabrázolja a hittitkot, az Úr Jézus váltságahalálát. Harmadrészt pedig az üdvösség ígérete kell, hogy fűződjék a szent cselekményhez. Ez a keresztségben a Márk 16,16, az úrvacsorában pedig a János 6,54. A sákramentumok tehát arra valók, hogy általuk Isten megerősítse a hitünket, melyet a Szentlélek az evangélium hallgatása közben teremt mibennünk. Önmagában egyik jegy sem sákramentum, csak ha velük együtt hangzik az Ige – és önmagában egyik sem használ az embernek, csak ha hittel és köszönettel elfogadjuk Isten kegyelmét, melyre azok utalnak. Az elkövetkező Káté-tanulmányozásaink a szent keresztségre irányulnak, ezért olvassuk el a 26. Úrnapja kérdéseit és feleleteit!

Mi módon emlékeztet és biztat téged a szent keresztség afelől, hogy Krisztusnak a keresztfán való egyetlenegy áldozata javadra szolgál?

Oly módon, hogy a vízzel való külső megmosást maga Krisztus szerezte, és egyben azt ígérte, hogy az Ő vére és Lelke az én lelkem tisztátalanságát, azaz minden bűnömet olyan bizonyosan elmossa, amilyen bizonyosan megmosattam külsőképpen a vízzel, amely a test tisztátalanságát szokta elmosni.

Mit jelent a Krisztus vérével és Lelkével megmosatni?

Azt jelenti, hogy Istentől elnyerjük bűneink bocsánatát az Ő kegyelméből a Krisztus véérért, amelyet Ő a keresztfán való áldozatában érettünk kiontott. Továbbá, hogy a Szentlélek megújít, és a Krisztus tagjává szentel bennünket, hogy a bűnnek egyre jobban meghaljunk, és istenes, feddhetetlen életet éljünk.

Hol ígérte Krisztus, hogy Ő minket vérével és Lelkével olyan bizonyosan megmos, amint megmosattunk a keresztség vizével?

A keresztség szereztetése alkalmával; midőn így szólt: „Elmenvén, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Aki hiszen, és megkeresztelkedik, üdvözül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.” Ez az ígéret ismétlődik meg akkor is, midőn a Szentírás a keresztséget „az újjászületés fürdőjének” és „a bűnök elmosásának” nevezi.

A keresztség történeti kibontakozásában *első állomás* az, hogy Keresztelő János keresztelt. A bűnbocsánat hirdetése által az egész élet nagy fordulatát juttatta kifejezésre: odaadni a régit és elfogadni az újat – de nem apránként, hanem egyszerre. Kifejezte a megtérés nélkülözhetetlenségét, de hangsúlyozta, hogy az új életet Jézus adja majd egyedül. A *második állomás* magának Jézusnak a megkeresztelkedése. Az Úr a bűnösök mellé áll, velük egy sorba lép, hogy őket így Isten színe előtt képviselje. Ekkor leszáll rá a Szentlélek, hogy egész életét mintegy áldozatként birtokba vegye, és Isten szózata bizonyosságot tesz arról, hogy aki most megkeresztelkedett, az az Ő Fia. Ez az Ige Ézsaiás könyvéből való: a szenvedő szolgáról szóló próféciának egyik mondata (Ézs 42,1). A történeti kibontakozás *harmadik állomása* az, hogy Jézus megkeresztelkedett vérrel a kereszten, vagyis vérenek kiontásáig elmenően életét áldozatul adta. Ezt az eseményt Ő maga nevezi keresztségnek (Lk 12,49–50). A kibontakozás *negyedik állomása* a Szentlélek elérézése pünkösdkor.

A Szentlélek az Úr Jézussal való közösséget teremt meg, és a halálból életre vezet.

Ezek ismeretében gondolkodjunk el a Heidelbergi káté keresztségtanának néhány jellemzőjén! *Min-denekelőtt* azon, hogy a bűnbocsánat és az újjászületett élet rendeltetése képezi a Káté keresztségről szóló tanításának bázisát. A kálvini, református dogmatika ugyanis a vízzel való keresztségben a Krisztus vére által a bűntől megtisztított ember képét látja. *Másodsorban* azon, hogy a keresztség a Szentháromság Isten fennhatósága alá tartozik. A szeretetesi Igében lévő Atya–Fiú–Szentlélek sorrend a rendezőelv. Ez harmóniát teremt a keresztség ígérteréről, üzenetéről és formájáról megfogalmazott elgondolások között. A keresztség érvényességét pedig minden történelmi keresztyén felekezet a feltámadott Krisztus missziói parancsa szerint ahhoz köti, hogy megköveteli a Szentháromságról szóló tanítás megvallását. *Harmadrészt* pedig azon gondolkodjunk el, hogy a keresztség ereje, hatékonysága elválaszthatatlan a Szentlélek erejétől és hatékonyságától. Azt tartjuk, hogy egyedül a Szentlélek bocsát meg, ment meg, ébreszti és növeli a hitet. A hívő ember megkapja Isten új világának, az eljövendő megváltásnak a zálogát, a Szentlelket.

A keresztséggel a hívő bekapcsolódik az egyház életébe. „*Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk...*” (1Kor 12,13) Csakis a keresztség által lesz a hívő ember igazán tagja az egyháznak. Ámde nem passzív tag csupán, hanem aktív, aki maga is adni tud másoknak a Lélek ajándékaiból. Az egyház pedig a megkereszteltekben a keresztség emlékezetét és igazi értelmét a tanítással és az igehirdetéssel tartja ébren. A megkereszteltnek az egyházban kell felismernie, hogy Jézus Krisztus halálának és feltámadásának ereje által a bűntől megszabadult, s ő Jézus Krisztus tulajdona. Káté-értelmezésünkben a keresztség tehát nem egy családi ünnep, nem valamiféle szép hagyomány vagy szokás. Nem a megkeresztelt ünnepélyes felvétele a gyülekezetbe mint valami egyesületbe. Nem emberi elhatározásból történik: Isten határozta meg és Jézus Krisztus rendelte el. Ha hűségesek akarunk lenni ahhoz a renDELETEZ, amelyet üdvösségünk érdekében hozott a mi Urunk, akkor élnünk kell a keresztség sákramentumával.

szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

BÓDÁS JÁNOS: KERESZTELŐ

Köszöntelek, Kisdéd. Remény. Szép Szivárvány.
Zöld rügyecske fajtám pusztuló faágán.
Betlehemi öröm s aggodalom támad,
mikor a szülőid némán körülállnak.
Nem látják, de sejtik: gyilkos váddal lesnek
rád is vad hordái élet-Heródesnek,
hallik a nyüzgése szomjas démonoknak,
– még a templomokba is idelopakodnak! –
Mint tigris a zsákmányt, foguk közt vinnének,
...de már az imádság bűvös köre véd meg,
s mitől a Sátán – mint fénytől a vad –, retteg,
a győztes Hitvallás felzendül feletted,
s hogy meg tudj majd vívni minden ellenséggel,
Krisztusnak jegyezlek el a keresztséggel.
Az ezüst korsót most, ím, földel emelem,
és átölel az isteni örök szerelem.
Az Atya, a Fiú s a Szentlélek Isten
tulajdona vagy. Ő védjen és segítsen...
S míg a Vér szent jele éri gyenge fődöt,
rémülten fut el a sok démon mellőled.

JERRY BRIDGES: KEGYELEM – ISTEN SZERETETÉBŐL ÉLNI

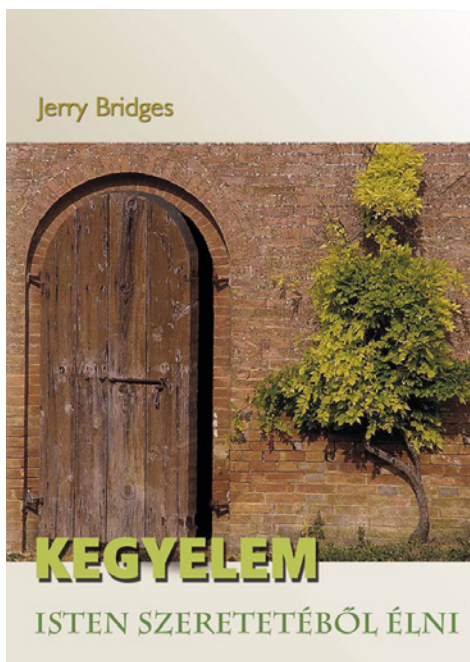
(Ébredés Alapítvány, Pécel, 2018.)

Jerry Bridges könyve most új kiadásban a kegyelem természetét és végtelen gazdagságát mutatja be. Átélehetővé teszi, hogy Isten kegyelme kimeríthetetlen és mindent elsöprő. Tükröt tart az olvasó elé, az Ige alapján megvizsgálhatjuk hívő életünket, cselekedeteink mozgatórugóit, gondolkodásunkat.

Feltétlenül olvasd el a könyvet, ha így gondold: Ha „jól” teljesítünk, kiérdemelhetjük mindennapi életünk áldásait Istentől. Ha elvégeztük kötelességeinket (igehallgatás, imádság, szolgálat, adakozás, bizonyoságtétel), akkor biztosabb a helyzetünk. Tehetünk azért, hogy jobban szeressen Isten. Előbb rendezni kell az életünket, csak ezután állhatunk Isten elé. A kegyelem csak kiegészíti a hiányainkat. Összehasonlítva magunkat másokkal, érdemeink alapján többet várhatunk.

„Kinek van szüksége kegyelemre? Mindnyájunknak: a szenteknek és a bűnösöknek egyaránt. A leglelkiismeretesebb, leginkább kötelességtudó, legkeményebben dolgozó keresztyének csakúgy, mint a legelvetemültebb, legzüllöttebb bűnösnek. Mindnyájunknak ugyanarra a kegyelemre van szükségünk. A bűnösnek sincs szüksége több kegyelemre, mint a szenteknek, az éretlen, fegyelmezetlen hívő pedig ugyanúgy kegyelemre szorul, mint az istenes, buzgó misszionárius. S mindezt azért, mert jó cselekedeteink »árfolyama« leértékelődött, és haszontalan Isten előtt” – vallja a szerző.

Az író szerint a hívő emberek hajlamosak arra, hogy az Istennel való kapcsolatukat teljesítményeikre, odaszánásukra, buzgalmukra és nem az Ő kegyelmére alapozzák. Kegyelem által menekültünk meg, de a teljesítmény alapján élünk. Ismerjük ugyan az Igét: „*az Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok*” (1Kor 15,10),

a hétköznapokban mégis mottónkká vált a gyakran idézett szólás: Segíts magadon, az Isten is megsegít. Isten országában azonban nem az érdemek és a teljesítmény, hanem a kegyelem alapján történik a jutalmazás.

A könyv a szőlőmunkásokról és a tékozló fiúról szóló példázatokkal illusztrálja, hogy a kegyelem nem az elvégzett munkával arányos, hanem feltétel nélküli és nagylelkű. A jutalom messze felülmúlja minden szolgálatunkat és áldozatunkat. A kegyelmet nem érdemeljük ki, viszont nem is veszíthetjük el!

Arra biztat mindannyiunkat, hogy ha megtapasztaltuk az Isten átfórmáló kegyelméből való élet örömét, legyünk mi is a kegyelem követői mások felé!

Halász Kinga

FASORI CSENGETTYÜSZÓ

Sziasztok!

Mostani feladványainkkal először az Ószövetség oldalaira lapozunk. Először verseket fogunk megkeresni, ehhez mindössze egy új fordítású Bibliára, némi türelemre és egy kevéske segítségre lesz szükségetek. A segítséget mi adjuk, a többről Nektek kell gondoskodnotok! Jó szórakozást, művelődést kívánunk!

Szeretettel,
SzemEszter; Szabó Dani

1. Az alábbi táblázatban betűkódokat találtok, melyekkel az oldalszámot, a rész és a vers helyét találhatjátok meg. A betűk értéke a magyar ABC-ben elfoglalt helyük sorszáma (a = 1, b = 3, ... zs = 43). Fontos tudnivalók: Ahol 0-t láttok, az nullát jelent (hiszen nincs nulladik betű az ABC-ben). Ahol pedig többjegyű mássalhangzót (cs, dz, ly stb.), ott úgy is kell megkeresnetek a sorszámot.

Írjátok be a táblázat üres celláiba a kódok megoldását!

Van egy vers, mely nem ugyanabból a könyvből van, mint a többi. Melyik ez?

Sorszám	Oldal	Rész	Vers	Oldal	Rész	Vers
1	cscse	í	cs			
2	d00	k	á,b			
3	d0d	ö	ly			
4	b0cs	á	a			
5	d0dz	q	dz			
6	dő	cse	j			
7	dq	dá	dz			
8	dú	dzb	q			
9	dce	ec	n			
10	ddzdz	hc	á			

– Olyan menő vagyok, mint
a focisták.
– Csak mert felborzoltad a hajad?
– Persze, a menő focisták mind
borzosok.

Ezúton kérünk elnézést a *Harangszó*
olvasóitól és Szauer Panni ifistól, akinek
Nem vagy elveszett című írását az előző
számban tévedésből más szerző neve alatt
jelentettük meg.

2. Olvassátok végig figyelmesen a verseket. Azokat a tulajdonságait keressük most Istennek, amelyek több versben is megtalálhatók. Írjátok a szavak mellé azoknak a verseknek a sorszámát, amelyekben megtaláltátok az adott kifejezést valamilyen hasonló formában (pl. erő → erős, erősség):

Szabadító (3): _____

Pajzs (3): _____

Oltalom (3): _____

Kőszikla (3): _____

Erő (5): _____

Vár (5): _____

Megmentő (4): _____

3. Összekuszálódott ó-és újszövetségi fogalmakat kell összepárosítanotok. Kössétek össze az összetartozó fogalmakat. Ha találtok olyat, mely több helyre is jó lehet, kössétek előbb össze azokat, amelyekben biztosak vagytok, így könnyebb lesz megoldani a maradékot.

AZ APOSTOLOK

A SZÖVETSÉG

DÁVID

SALAMON

JEREMIÁS

JELENÉSEK

BŰNÖK

PÁL

AZ OLAJFÁK

ISTEN

AZ ÍGÉRET

ÉNEKEK

NOÉ

BÁRÁNYA

BÁRKÁJA

LÁDÁJA

FÖLDJE

ÉNEKE

BOCSÁNATA

HEGYE

KÖNYVE

LEVELEI

CSELEKEDETEI

ZSOLTÁRA

SIRALMAI

TEPLOMA

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, I–II., III–IV. és V–VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap, 10 óra
- ◆ **Siloám imacsoport a szenvedély-betegekért** hétfő, 18 óra
- ◆ **Bibliaóra** kedd, 10 óra
- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat foglalkozásai:** hétfő, 16.45–18 óráig (5–7. osztályosok), péntek, 15.30–16.30-ig (3–4. osztályosok)
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda, 18 óra
- ◆ **Gyülekezeti bibliaóra** csütörtök, 15 óra
- ◆ **Kisifi és nagyifi bibliaóra** péntek, 18 óra
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre** péntek, 18 óra

IKON – 3. Budapesti Református Ifjúsági Konferencia

Kelj fel! címmel kétnapos ifjúsági találkozóra hívunk minden fiatalat november 16–17-ére templomunkba, ahol közösen hallgatjuk és dicsőítjük Istent! Igei alkalmak, játékok, teaház, imaséta, sok éneklés és beszélgetés. Részletek a program hivatalos oldalán: ikonbp.hu. Regisztráció: november 3-a éjfélig.

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján, 8.30-kor
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján, 10 és 17 órákor (mindkét időpontban ugyanaz az ígéhirdetés)
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ◆ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján, 17 órákor
- ◆ **Keresztelés** a hónap 1. és 3. vasárnapján, az istentiszteleten. Szülőknek, kereszt-szülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön, 17.30-kor
- ◆ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén, 18 órákor
- ◆ **Párapóló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén, 18 órákor
- ◆ **Baba–mamakör** a hónap 1. és 3. csütörtökén, 9.30-tól gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekén, 18 órákor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Női kör** a hónap 2. szombatján, 16 órákor
- ◆ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján, 17 órákor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekén, 18 órákor
- ◆ **Eltökélt szívű nők:** a hónap utolsó szombatján, 15.30-kor

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Október 25-től** a reformáció hetét ünnepeljük.
- * **Október 31-én, szerdán,** a reformáció napján 10 és 18 órákor istentiszteletet tartunk a templomban.
- * **November 4-én, vasárnap** 17 órákor a Psalterium Hungaricum énekkar ad koncertet.
- * **November 5-től 8-ig, hétfőtől csütörtökig** evangelizációs hetet tartunk felnőttek számára a templomban, gyermekek számára a Szabó Imre teremben.
- * **December 2-án, vasárnap** 17 órákor orgonazene adventben – Pálúr János orgonahangversenyét hallgathatjuk.
- * **December 10-én, hétfőn** 15 órákor időseink részére adventi délutánt rendezünk, 18 órától pedig a szolgálók évváró estjét.
- * **December 10-én, hétfőn** 19.30-kor a II. fasori orgonafesztivál keretében Horváth Márton Levente orgonál.
- * **December 12–14. között, szerdától péntekig** 18 órától adventi előkészítő alkalmakat tartunk.

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETEK

- * **December 16.,** advent 3. vasárnapja, **10 óra karácsonyi családi** istentisztelet műsorral és gyermekeknek ajándékkal, közös ebéd, majd családós délután külön felnőtteknek és gyermekeknek szóló programmal
- * **December 24., hétfő** szentesti áhítat
- * **December 25., kedd, karácsony 1. napja**
8 óra istentisztelet úrvacsorával
10 óra istentisztelet úrvacsorával (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermek-istentisztelet öt korcsoportban)
17 óra istentisztelet úrvacsorával
- * **December 26., szerda, karácsony 2. napja, 10 óra** istentisztelet úrvacsorával (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermek-istentisztelet két korcsoportban)
- * **December 31., hétfő, 18 óra** óévi istentisztelet úrvacsorával (iskolások a Szabó Imre teremben)
- * **2019. január 1., kedd, 10 óra** újévi istentisztelet (gyermekmegőrzés 3 éves korig, nagybak a Szabó Imre teremben)

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Kovács Áron Attila és Angel Marianna
gyermeke

Kovács Abigél Franciska

Dr. Vörös Károly és Nagy Judit gyermeke

Vörös Károly

Bittó Tamás és Visontai Dóra gyermeke

Bittó Barnabás

Szomor Dániel és Mekis Janka gyermeke

Szomor Bálint

Motuzenko Oleh és Sasvári Renáta gyermeke

Motuzenko Evelin

Filep Szabolcs és Papp Nikolett gyermeke

Filep Janka

Sánta Gergő András és Bíró Anna gyermeke

Sánta Száva Anna

Budai József és Hartmann Anna gyermeke

Budai Hanna

Colaiacono Andrea és Papp Aldona Gyöngyvér
gyermeke

Colaiacono Raffaele László Maurizio

Sztupkai Gergő és Zimányi Judit Doloróza
gyermeke

Sztupkai Emma

Csuhai Gábor és Takács Enikő gyermeke

Csuhai Mátyás

Gödöllei Márk és Dajka Orsolya gyermeke

Gödöllei Zsombor

Barabás József és Mecseki Anett gyermeke

Barabás-Mecseki Bendegúz

Limpár Imre és Juhász Ágnes gyermeke

Limpár Albert

MEGHÍVÓ

Október 14-én, vasárnap 15 órakor a fasori jelynelvi gyülekezetben két fiatal testvérünk konfirmációs vizsgát tesz. Még nagyobb öröm lenne a konfirmandus fiataloknak és a családnak, ha mások is osztoznának örömükben, és tanúi lennének fogadalomtételüknek minél többen. Ezért hívunk és várunk olyanokat is, akik vendégként el tudnának jönni, részt tudnának venni a jelynelvi istentiszteleten. Az istentisztelet után szeretetvendégségre is várjuk a megjelenteket. *Az alkalmat jelynelven, de hanggal kísérve tartjuk.*

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

vasárnap: 9–10 és 11–12.30

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Olvasószerkesztő: Diószegi Rita
Tördelőszerkesztő: Kovács György